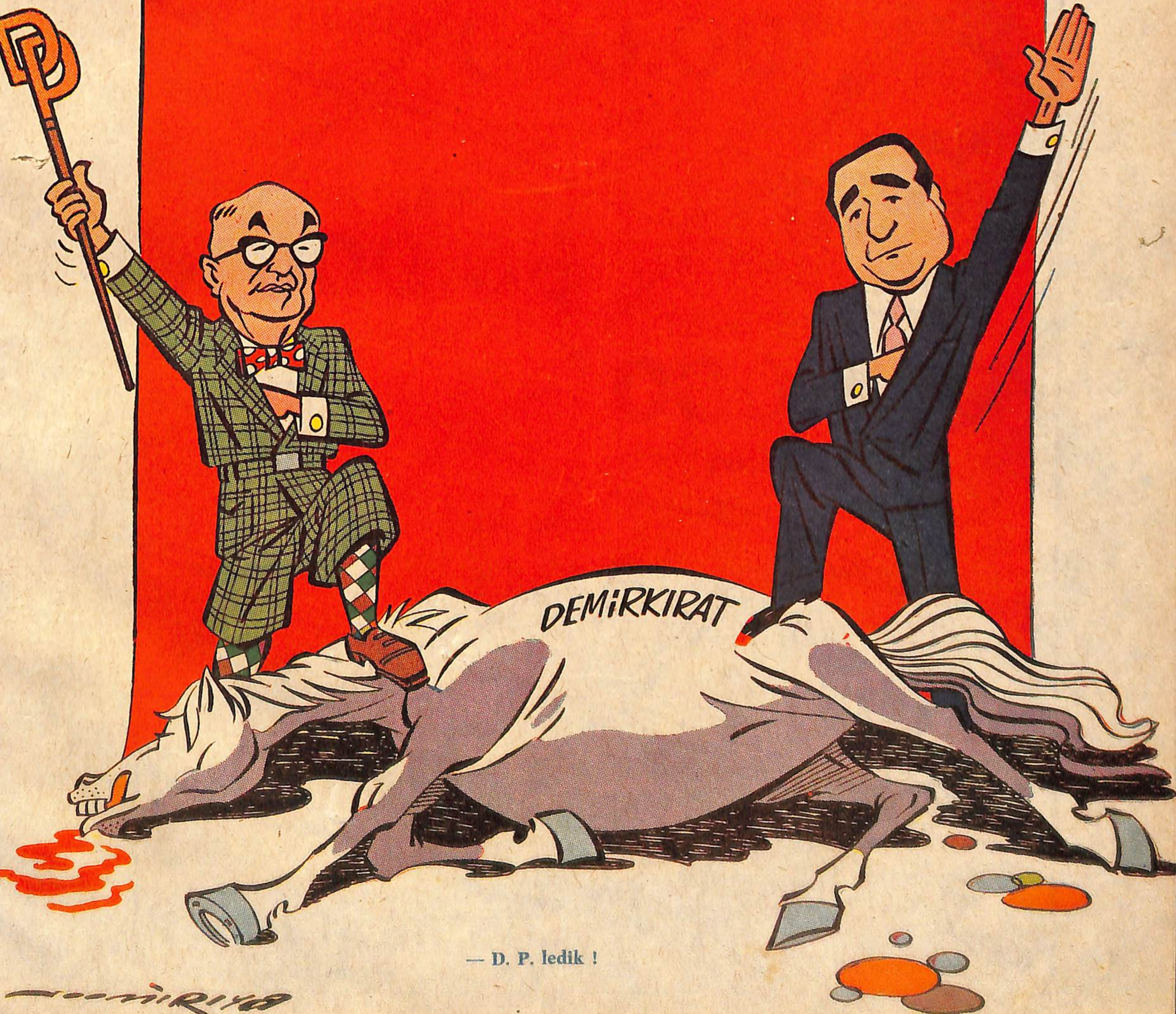
Akbaba

SON HATIRA

— D. P. ledik !

Büyük Senesonu Çekilişinde
kazanmak için...
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız!

1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

26 TALİHLİYE
26
APARTMAN
DAİRESİ

4 ADET
100.000
LİRA

15 ADET
5.000
LİRA

4 ADET
50.000
LİRA

75 ADET
1.000
LİRA

650 ADET
500 LİRA

1750 ADET
100 LİRA

7000 ADET
50 LİRA

9526 TALİHLİYE
3 MİLYON

Çekiliş tarihi:
30 Aralık

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 666

SAYI : 448 C. : 18 13 EKİM 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

C. H. P. KORKUSU!

YİRMİ YEDİ Mayıstan sonra bazı kalemlerin ağzı bir korku sar'ası ile köpürmeğe başladı: C. H. P. korkusu!...

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?. Bir gece yarısı matbaaları basacağından, sayfa kalıplarını kazıyacağından, kalemleri kıracağından, Cezaevlerini yazarlar kampına çevireceğinden mi?...

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Bağımsız Üniversitemize bir yağlı kement atacağından mı?... Profesöründen doçentine, doçentinden asistanına, asistanından öğrencisine kadar hür düşüncenin gırtlağını sıkacağından, Hürriyet Meydanı Beyazıt'ı Kerbelâ meydanına çevireceğinden mi?...

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Yeni yatırım, yeni onarım hamleleriyle Ağrı dağına turistik otel temelleri atacağından mı? Yenicamii alaşağı edip Eminönü meydanını genişleteceğinden mi?

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Yeni Vatan Cepheleri kuracağından, Karacaahmetteki kavuklu mezar taşlarından mezbaha köpeklerine kadar, ölü, diri ne varsa hepsine kimlik cüzdanı vereceğinden, seçim günü sandıklara oy attıracağından mı?

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Üç kişinin yanyana yürümesini yasaklayacağından mı? Başka partilileri yarım vatandaş sayacağından mı?

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?. Dilinden düşürmediği insan haklarını, durmadan savunduğu yargıç güvenliğini, on yıl sonra esneye esneye uyanmış bir uyku hastası gibi tüm unutacağından mı?...

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Bütün devrimlerin altın ışıklarını, kara sakalın, kara cüppenin, kara çarşafın zindanında boğacağından mı?...

Nesinden korkuyorlar C.H.P. nin?.. Dillerde dolaşan bir hayâl rakamı var: D.P. artığı dört milyon oy açıktaymış!

Bu dört milyon oy, bütün kirli ve kanlı çamaşırlar güneşe serildikten sonra, hâlâ şaşkın ördek gibi kıçından dalacak bir yeni bataklık mı arıyor?... En az iki milyonu neden tiksinerek uyanmamış olsun?.. Neden kendisini nereye sürükliyeceği belirsiz yeni bir partinin özlemini çeksin?... Medrese softası bile: Men cerrebel mücerreb dememiş mi?...

C.H.P. korkusu!... Kimden ve neden?...

Yunan başkumandanını esir aldığı memlekette başı taşlanan İsmet Paşa'dan mı?... Topkapı canavarlarının üstüne tek başına yürüyen İnönü'den mi?... On yıl, iktidarın karanlık yoluna ışık tutan, onları yuvarlandıkları dipsiz uçurumdan kurtarmaya çalışan muhalefet liderinden mi?...

Yoksa, 1950 den sonra, C.H.P. nin ihtiyar damarlarına karışan genç, aydın kanlardan mı?...

C.H.P. korkusu!... Bu, politikayı karanlıkta bir zenciler döğüşüne çevirmek isteyenlerin korkusudur: Köye öğretmenin gireceğinden, cerre çıkan cehaletin vergi ödeyeceğinden ödü kopanların korkusu!

D.P. nin çöküşünden sonra 1946 gerisine dönmek ürküntüsü hiçbir aklın kıyısından geçemez. Kurulacak yeni seçim sistemi elbet Mecliste muhalif topluluklara yer verecektir. Tek parti diktatoryasına kendi çoğunluğuyla son verenler, bunca yılın mihnetinden sonra mı geçtikleri yollardan geri dönecekler?...

Tarihin altın kapısından giren İnönü'yü politikanın bütün ifritleri elele verseler dışarı çıkaramazlar.

C.H.P. düşmanlarının tek korkusu vardır: Bütün umut kapılarının, bir daha açılmamacasına, suratlarına kapanması: Tekke kapısının, medrese kapısının, vurgun kapısının, zorbalık kapısının!

Öyleyse haklıdırlar: C.H.P. den korksunlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

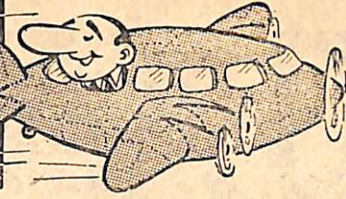
Devlet kapıları halkın şikâyetine açık olacak. (Gazeteler)

CEHALET

CAFER ZORLU

— Şikâyetçiyiz bu heriften, yıllardır peşimizi bırakmıyor!

Yirmi beşinci YOLCU

Adnan Veli

BOŞNAK Niyazi'nin Meşveret kahvesinde, sabahtanberi fitil oynuyorlardı. Tevekkel Hamza, partiyi kazanınca:

— Artık yeter, dedi. Sabahtanberi bittim be!... Ne aç gözlü adamlarmışız biz!...

Mezartası Namık:

— Ben de oynamam gayri, dedi. Birbirimizi tırtıklamıya, masa başında telef oluyoruz.

Sonra kahve ocağına seslendi:

— Hafıııız!... Buraya bak Hafız! Şu lokumu al da, bana orta şekerli bir bektaşi işi yap...

Tevekkel Hamza, bitişik masada duran gazeteye uzandı:

— Yahu, şu uçak meselesinin aslı esasını bir türlü anlıyamadık gitti be!... Kimi diyor ki uçakta Saime Sinan sarmış. Kimi, Emin Kalafat'ın zamazingosu varmış, diyor. Kimi de Menderes'in rum metresi varmış diyor. Bunun hangisi doğru be birader?.

Mezartaşı Namık:

— Hiç biri değil arkadaşım, dedi. Uçakta Zeki Müren'in olduğunu ben gazetede okudum...

— Yoooo, şimdi çuvalladın... Zeki Müren geçende bir beyanat açıklaması yaptıydı. Uçakta yoktum dediydi... Onu okumadın mı?...

Kukureççi Kâmil, söze karıştı:

— Bak arkadaşım, dedi. Ben o işin esas doğrusunu sağlam bir yerden öğrendim ama, Allahını seversen aramızda kalsın. Başım derde girer sonra...

Tevekkel Hamza teminat verdi:

— Yok oğlum yok... Öyle şeyleri aklına bile getirme... Çünküm kahvede konuşulan şeyler, kahvede kalır. Bizde o âdet yok... Sen göynünü selbes tut...

Kâmil anlattı:

— Uçağın içindeki yolcu kimmiş biliyor musunuz?...

— Kimmiş?...

— Bak bunu bana, Allahıma çok sağlam bir yerden anlattılar. Anlatan da, o uçağın içindeymiş gibi anlattı.

— Kim anlattı?...

— İsmi lâzım değil, biri anlattı....

— İyi ya ne dedi?... Yaniya kimmiş içindeki?...

— Bizim o tarafta bir, gündelikçi Zülfiye var. Hani gündeliğe giden kadınlar vardır ya, işte onlardan... O Zülfiye'nin de teleme peyniri gibi bir kerimesi var. Senden iyi olmasın, bir görenin apandisiti tutuyor. O vakitler radyoya yazılmak istemiş. Tecrübe imtihanına girdiği vakit yukarıki kattan bir «yâ habibi» çekince, aşağı katın ne kadar memuru varsa yukarı fırlamış. Derken efendim o kızı Emin Kalafat'a da methetmişler. Kalafat da telefona asıldığı gibi Zeki Şahin'i bulmuş. «Ne yap yap, şu kızı bana uydur» demiş. Zeki Şahin"in de eski zenaatı olduğundan, kızı paket edip beye sunmuş. Kalafat da Menderes'e söylemiş. «Bu kızı uçağa alalım da yolda bir iki şarkı okuturuz» diyerekten Menderes'i işlemiş. O da uçağa almış kızı... Tabii yolda cayıp indirmişler aşağı... Kız da böylelikle canını kurtarıp İstanbul'a gelmiş. Zülfiye de kızını bir daha radyoya çıkarmamış. Yaniya uçağın yirmi beşinci yolcusu o oluyor...

Dingilsiz Sabahattin, söze karıştı:

— Ben de başka türlü duydum, dedi. Hani şu Nana var ya Nana!... Nana'yı oynatmak için uçağa almışlar. Hem gideriz, hem keyif ederiz demişler. Kız bir punduna getirip Roma'da uçaktan inmiş, orada kalmış.

Mezartaşı Namık, ensesini kaşıdı:

— Ben de başka bir haber duydum ama, doğru olup olmadığını pek bilmiyorum.

— Neymiş senin duyduğun arkadaşım?...

— Üçüncü koğuşta gözcü Ökkeş diyerekten biri vardır. Benim duyduğuma nazaran yirmi beşinci yolcu, o Ökkeş'in kaynanasıymış!...

— Kaynanayı da ne yapacaklar uçakta yani?...

— Fal baktırmaya almışlar diyerekten duydum. Yaniya Kıbrıs adası bize kalacak mı, kalmıyacak mı diye...

Hafız, Mezartaşı Namık'ın önüne kahveyi bırakırken, konuşulanları duyduğu için lâfa karıştı:

— Benim duyduğum da başka türlü, dedi...

— Sen nasıl duydun Hafız?...

— Hani Mükerrem Sarol, bizim artistlerden birinin çocuğunu almıştı ya?...

— Eeeee?...

— İşte o çocuğun meydana çıkmasını Menderes istemiyormuş da, çocuğu İstanbul'dan alıp uçak havalandıktan sonra tam Roma'nın üzerine gelince paket yapıp atmışlar. Bunun üzerine de Cenâb-ı Allah «Böyle hergelelik olmaz!» diyerekten uçağı İngiliz memleketinde al aşağı etmiş...

Bitişik masada oturanlardan bir meraklı lâfa karıştı:

— Kâmil!... Uçaktaki yolcu meselesinden mi bahsediyorsunuz?...

— Evet, ondan...

— Ben işin dosdoğrusunu biliyorum. Çünkü bana Ayvansaray'daki Mordo anlattı...

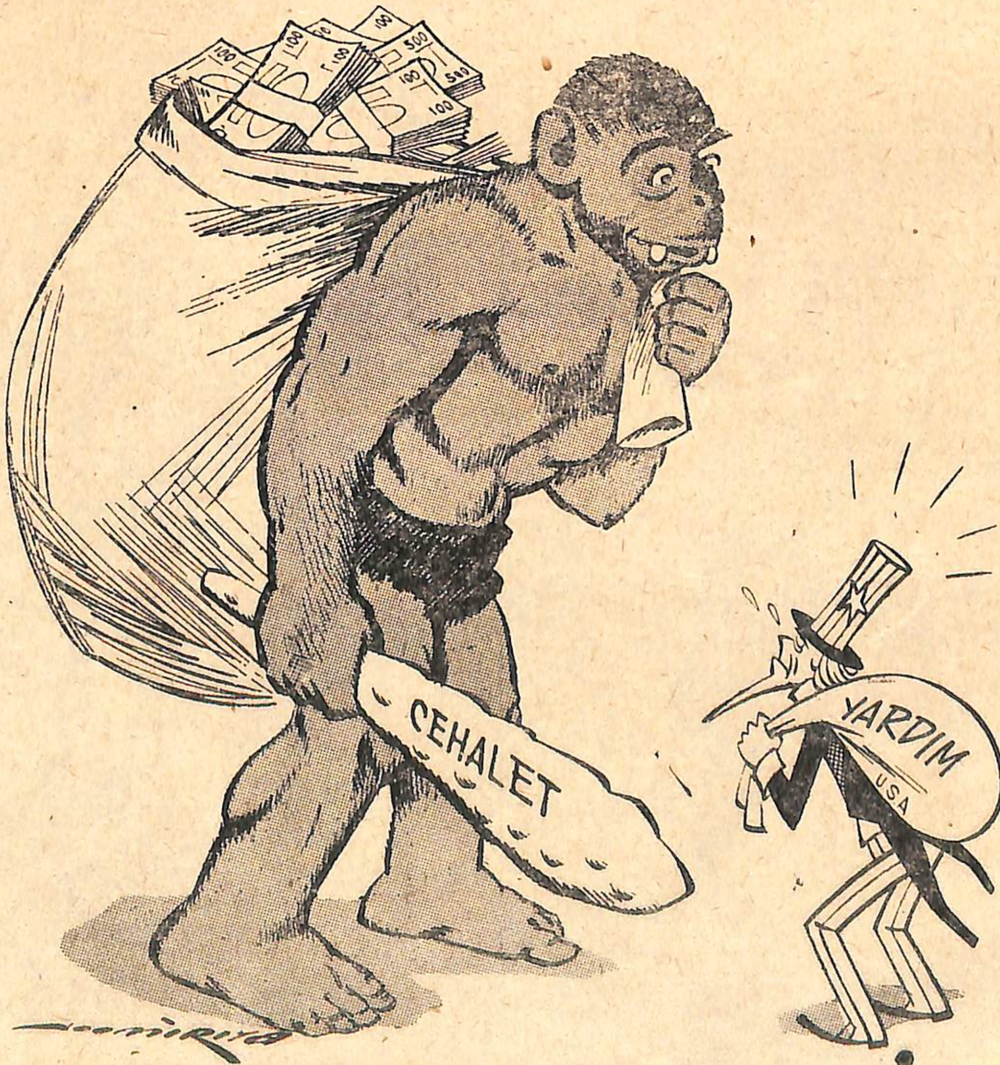
— Mordo nereden biliyormuş?...

— Mordo, esas işin içindeymiş...

— Mordo ne anlattı?...

— Gene Emin Kalafat'ın üzerine anlattı. Emin Kalafat, uçak kalkmadan iki gün önce Menderes'e demiş ki: «Ben yanıma sevgilimi almadan hiç bir yere gitmem» demiş. Menderes de ona: «Uçağa kadın binemez, ailen de olsa binemez» demiş. Bunun üzerine Emin Kalafat «Ben kadınsız yola çıkamam» diye tutturmuş. Düşünmüşler, taşınmışlar, Emin Kalafat'a bir kadın uydurmanın çaresini aramışlar. Hem Emin beyin göynünü yapmak, hem de Menderes'i öfkelendirmemek için bir çare bulmuşlar. Emin Kalafat'a, kendi boyuna göre lâstikten bir kadın tedarik etmeyi düşünmüşler. Limandaki Amerikan şileplerine sormuşlar. Onlarda ekseriya böyle lâstik kadınlar bulunurmuş. Uzun yolculukta lâzım olur diyerekten... Fakat o gemilerin hiç birinde lâstik kadın bulamamışlar. Bunun ü-

Cehalet vergisi alınacak. (Gazeteler)

Cehalet — Artık senin yardımına ihtiyaç yok!

zerine acele, Ayvansaray'da Mordo'nun lâstik fabrikasına koşmuşlar. Lâstikten bir madama yaptırıp uçağa koymuşlar. İçine de sıcak su doldurmuşlar. Uçak tam Roma'ya geldiği vakit su soğumuş. Suyunu değiştirmek için hatunu aşağı indirmişler. Uçak kalkınca kadın aşağıda kalmış. Londra'daki tevatür de bunun üzerine çıkmış. Meselenin aslı esası bundan ibaret arkadaşım...

Mezartaşı Namık:

— Tamam, dedi. Bak işte buna akıl yatıyor. Fitil oynıya oynıya hepimiz fitil olmuşuz da haberimiz yok be!... Hadi çocuklar, İskete Yusuf'un meyhanesinde üst tarafını konuşuruz. Var mısınız?...

Hepsi birden ayağa fırladı. Yalnız Tevekkel Hamza itiraz etti:

— Ben gelemiyeceğim. Az buçuk yukarıda işim var...

Ötekiler bırakmadılar:

— Yooo, dediler. Olmaz. Su koyuverme hiç... Erken çıkarız...

— Siz erken çıkmazsınız arkadaşım.

— Vallahi, namusuzum erken çıkacağız...

— Erken çıkmıyanı?...

— Erken çıkmıyanı mı?... Arkadaş, erken çıkmıyanı Yassıada çarpsın... Var mı bir diyeceğin?

Bu yeminin üzerine Tevekkel Hamza da, ister istemez ötekilerle beraber meyhanenin yolunu tuttu...

Adnan VELİ

*

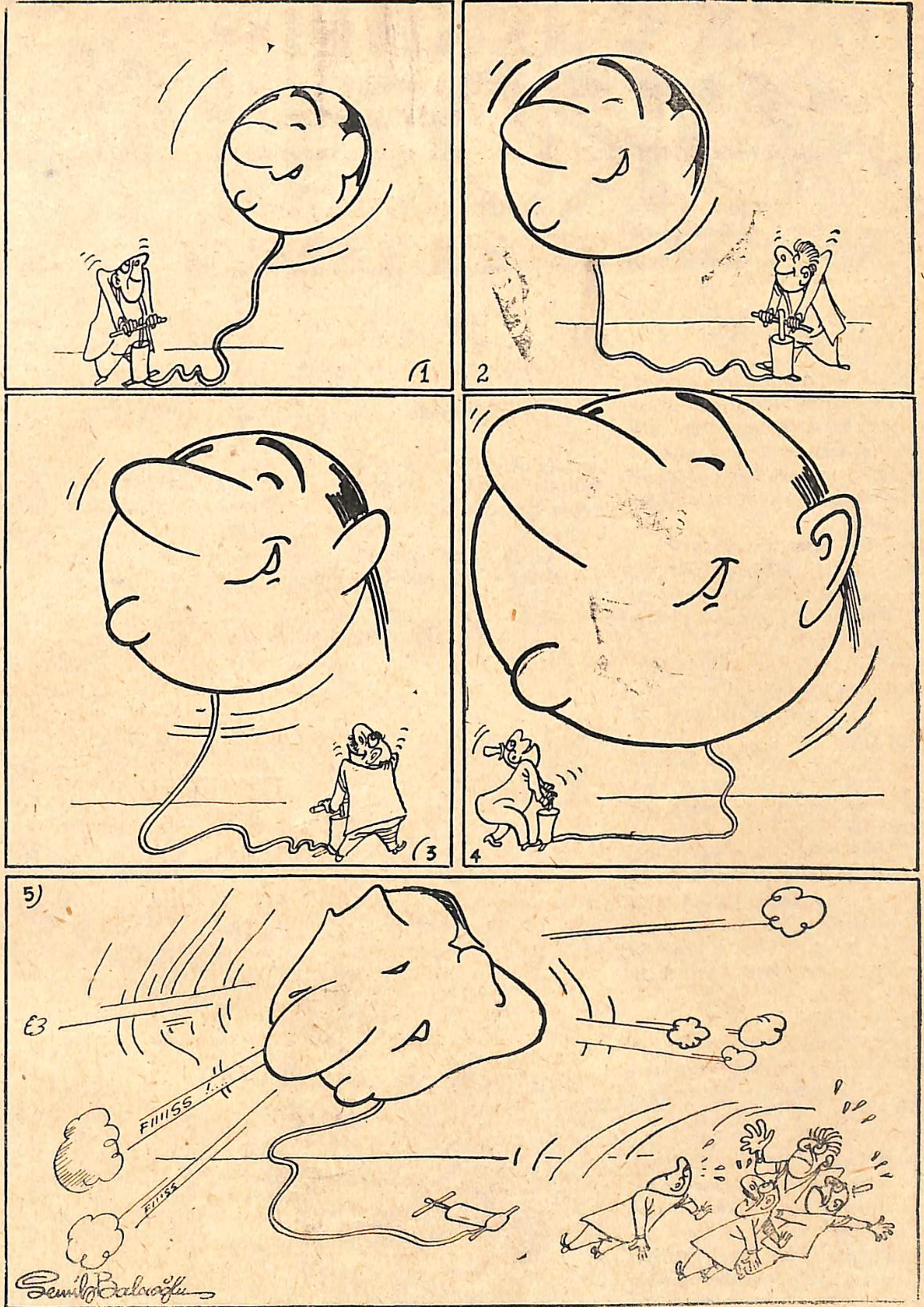
Dik âlâsı

Dünya turuna çıkan Amerikalı bir hikâye yazarı İstanbula da gelmiş. Gazetecilere verdiği demeçte:

— Ben demiş, ayni zamanda memleketimde gönüllü polis olarak emniyete yardım ediyorum.

Misterin bu lâfına şaşmadık. Çünkü gönüllü polis olan yazarlar D. P. devrinde bizim memlekette de vardı. Para alıp, muhalefet liderinin nutuklarını jurnal ederlerdi.

Bizim memlekette bir şey daha vardı. Polislerimiz de gönüllü mürettiplik yapar, gece yarıları, gazetelerin sütunlarındaki yazıları kazırlardı.

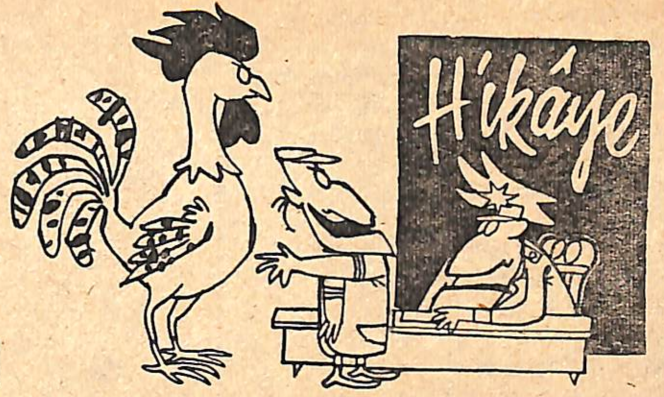
Akılsız dostlar!

(Not: Akbaba, bu karikatürü, arkadaşımız Semih Balcıoğlu'na 1958 yılında yaptırmış ve dos yasında saklamıştı.)

YAZISIZ!

Ocak Başkanının HOROZU

OKTAY VEREL

(Olay 27 Mayıs devriminden önce geçmiştir.)

BAKKAL Mûstâ bey karakola koltuğunun altında, çil bir horoz, kurşun gibi girmişti. Hemen peşi sıra aralarında mahalle bekçisi de bulunan yarım düzine kadar mahallelisi de içeri dalmakta gecikmedi.

Komser Remzi bey, polis Hasan efendi ile karşı kahveden getirttikleri tavlayı önlerine koymuşlar, vakit öldürmek için habire zarları atıp duruyorlardı.

Gürültü üzerine yerlerinden fırladılar. Fakat gelenlerin hemen hepsinin tanıdık çehreler olduğunu görünce rahatladılar.

Bakkal Mustâ bey, biraz da komser Remzi beyin bir hayli yüksek olan hesabından cesaret alarak sert bir tavırla bağırmağa başladı:

— Dâvâcıyım. Suçluyu yakaladım. Bütün mahalleli de şahit. Olayı hepsi de gördüler. Öyle değil mi bekçi efendi? Sen de görmedin mi? Zararım tam yirmi yedi buçuk lira... Şu pusulada yazılı. Gayri ödetmek te size düşüyor.

Remzi efendi:

— İyi ama Mustâ bey, mesele nedir? Suçlu kim? Bir defa onu söyle!

— İşte koltuğumun altında ya... Şu horoz!

— Ne yaptı?

— Pazardan bir tavuk almıştım. Ayağından bağladım. Önüne de bir avuç mısır attım. Dükkânın önünde... Birden bu yabancı horoz hücum etmesin mi? Tavuk ürktü. İçeri kaçmak istedi. Horoz arkasından pirinç çuvalının üstüne atladı. Oradan rafa fırladı. Ampulleri yere düşürdü. Dört tanesini kırdı. Arkasından iki şişe de zeytinyağı devirdi Daha kim bilir neler yapacaktı ama yakaladım keretayı. Vatandaşları zarara sokanları tâkip etmek vazifeniz değil mi? Bulun horozun sahibini! Ödetin bana yaptığı zararları!

— Sen üzülme Mustâ efendi. Sokaklara başıboş horoz, tavuk, köpek bırakmak Belediye Zabıtası hükümlerine aykırıdır zaten. Hem zararını ödeteceğim, hem de ayrıca para cezasına çarptıracağım keratayı!

— Allah senden râzı olsun. İşte bütün bu vatandaşlar şâhit.

— Şahide ne lüzum var? Ben seni bilmez miyim?

Mustâ efendi bir kat daha rahatladı:

— Kanunî işlem ne ise yapınız.

Komser, bekçiye döndü:

— Halil efendi, bu horoz kimin?

Bekçi:

— Bilmiyon efendim! diye cevap verdi.

— Nasıl bilmezsin be? Hem mahallenin bekçisi olursun, hem horozun kime ait olduğunu nasıl bilemezsin?

— Vallah bilmiyom beğ!

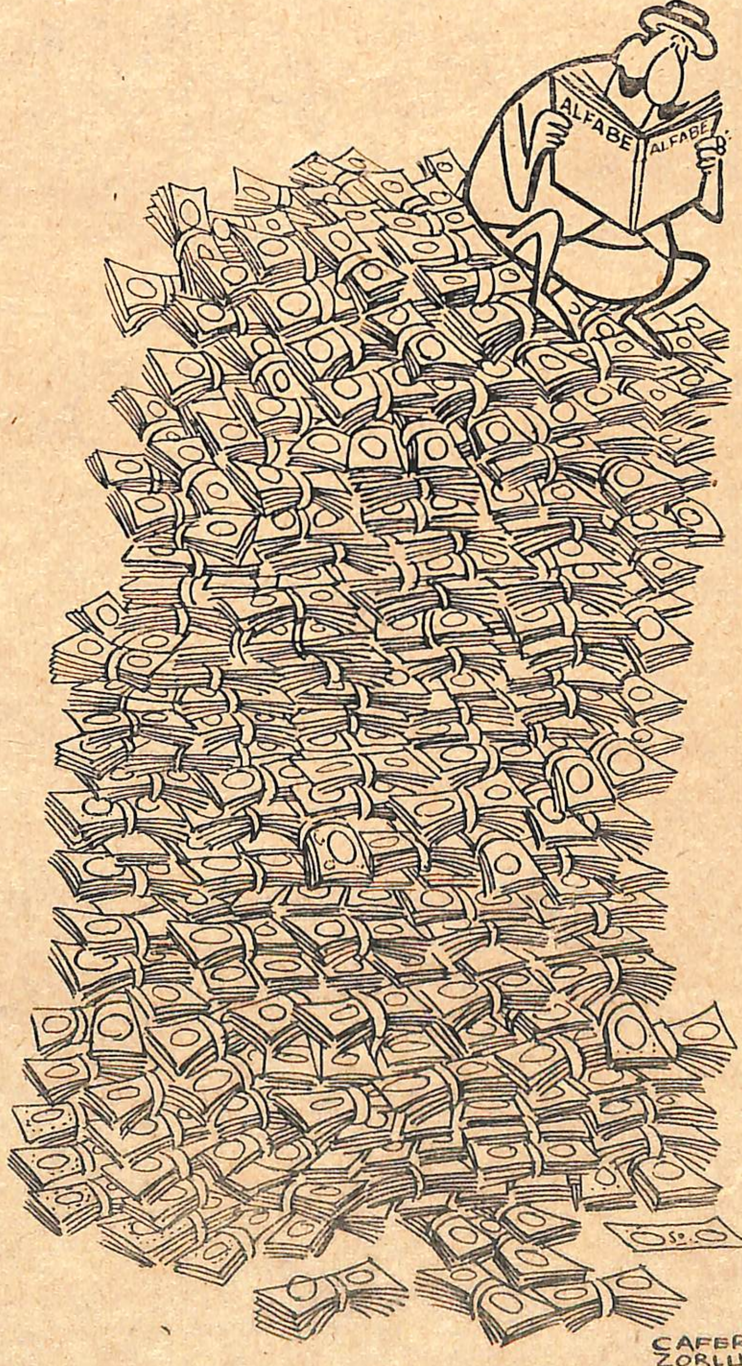
— Sakın şu gümrük memurunun horozu olmasın? Herif zaten kahvede Halk Partisi propagandası yapıyormuş diye ihbar ettiler. Ocağına incir diktim gitti!

Polis Hasan efendi hemen cevap verdi:

— O zavallı kendisini beslemekten âciz. Bir de horoz mu besliyecek?

— Peki ya kimin olabilir bu pis horoz? Tanıyan yok mu şunu?

Cehalet vergisi alınacak... (Gazeteler)

YAZISIZ

İçeriye dalanlardan kasabın çırağı:

— Şey komser bey! diye atıldı. Tanıdım galiba! Bizim Ocak Başkanının horozu bu...

— Ne dedin, ne dedin? Ocak başkanının horozu mu?

— Onların horozu...

O zaman komser Remzi beyin tavrı hemen değişti. Masasının başına geçip kaşlarını hafifçe çattı:

— Şimdi iş değişti, dedi. Bir defa şu hayvanı koltuğunun altında ne tutuyorsun? Halil efendi al horozu. Şöyle incitmeden tut. Hah şöyle... Pek te iyi görememişim. Güzel bir horoza benziyor.

Hasan efendi:

— Cins hayvan! diye tasdik etti.

Bakkal Mustâ efendi direndi:

— İster cins olsun, ister olmasın. Ben zararımın ödetilmesini istiyorum. Bu horozun dükkânıma nasıl girdiğini, ampulleri nasıl düşürdüğünü, zeytinyağı şişelerini nasıl devirdiğini herkes görmüştür. Onu suçüstü yakalamışım.

— Öyle acele etme! Biz hiçbir vatandaşın zarara uğramasını istemeyiz. Ancak meseleyi tahkik etmeğe de mecburuz. Ne diyordun. Dükkânının önünde bir tavuk mu vardı?

— Evet... Ayağından iple bağlamıştım. İşte öbür ucu da şeker sandığına bağlı idi. Pazardan aldım. Kestirecektim de...

— Şimdi iş değişti. Horozu böyle azdıran senin tavuk olmalı... Ne dersin Hasan efendi?

— Doğrudur beyim. Horoza göz kırpmış, cilve yapmış, işaret vermiş olacak. Pazarda sattıklarına göre sokak sürtüğünün biri olacak!

Mustâ bey kızdı:

— Yahu öyle şey olur mu? Tavuğun horoza göz kırptığı nerede görülmüştür?

— Neden olmasın? O da Allahın kulu değil mi? Her mahlûkun dişisi erkeğini azdırmaz mı? Kabahat senin tavukta. Hem tavuğu umuma mahsus caddede barındırmakla Belediye Zabıtası nizamına da aykırı hareket ettiğini itiraf etmiş bulunuyorsun. Bunun cezası da yirmi beş liradır!

Kasap çırağı yine bir lâf attı:

— Yanıldım galiba. Bu ocak başkanının horozu değil. Onların horozu daha iri olacak sanırım...

Komiser ona dönerek çıkıştı:

— Sen de iyi dikkat etsene sersem. Kırk yıllık ahbabımla aramı bozacaktın. Mustâ efendi, sen ister-

sen bu horozu al, kes, âfiyetle ye! Böylece ona cezasını da kendin vermiş olursun. En iyisi bu. Yahut ta Halil efendi ile beraber bir zahmet et, ev ev dolaş. Sahibi olacak münasebetsizi tesbit ettir, buraya getir. Ben haddini bildiririm.

Hasan efendi:

— Ne çirkin, ne kart horoz! diye söylendi. Etinin pişmesi için sabahtar akşama kadar kaynatmak lâzım uyuzu!

Mustâ efendi:

— Bu pis horozun kıymeti ne ola bilir ki? diye söylendi. Kes diyorsun. Horoz eti ağır olur. Ben paramı isterim. Zararım ödetilmeli.

Ama kasap çırağı bir defa daha sözünden döndü:

— Yok komiser bey, bu horoz vallah ocak başkanının! Şimdi iyicene tanıdım!

— Dur be hayrat herif. İnciteceksin hayvanı. Sana şunu güzel tut demedim mi? Belli olmaz, belki de Hint horozudur. Yüzlerce lira kıymeti vardır. Şimdi Mustâ bey ben sana bir şey söyliyeyim mi? Sen hemen buradan dükkânına dön! Kabahat horozda değil, senin şırfıntı tavuğunda. Hani eğer bu cins horoz bir de kötü hastalık kapmışsa bak o zaman okkanın altına tam gidersin. Fuhşa teşvik maddesi de karışır işe! Bakarsın hâkim seni mevkufen muhakeme etmeğe kalkar. Horozdan hemen özür dile de buradan gitmeğe bak! Aman ne güzel, ne asil horoz buuuu!... Hasan efendi, bu sevimli hayvanı sen götür ocak başkanının evine... Üstün saygılarımı da sunmayı unutma! Hâlâ mı buralardasınız! Çıkın dışarı!

Başta bakkal Mustâ bey olduğu halde karakoldakiler dışarıya çıkarlarken, ocak başkanının horozu, dünyanın en çirkin sesiyle bir zafer nârası attı!

Remzi bey:

— Horoz değil, bülbül mübarek! diyerek hayvanın kirli başını okşuyordu.

Oktay VEREL

\#

Sarhoş aklı

Gece, saat ondu.

Taksim meydanında, sarhoşun biri yere diz çökmüş, elleriyle bir şeyler araştırıyor. Orada nokta bekleyen polis, yanına yaklaşıp, soruyor:

— Ne yapıyorsun orada?

— Para çantamı arıyorum.

— Düştü mü?

— Evet... Karşıki sokakta düşürdüm.

— E, burada ne diye arıyorsun?

— Burası daha aydınlık ta, ondan!

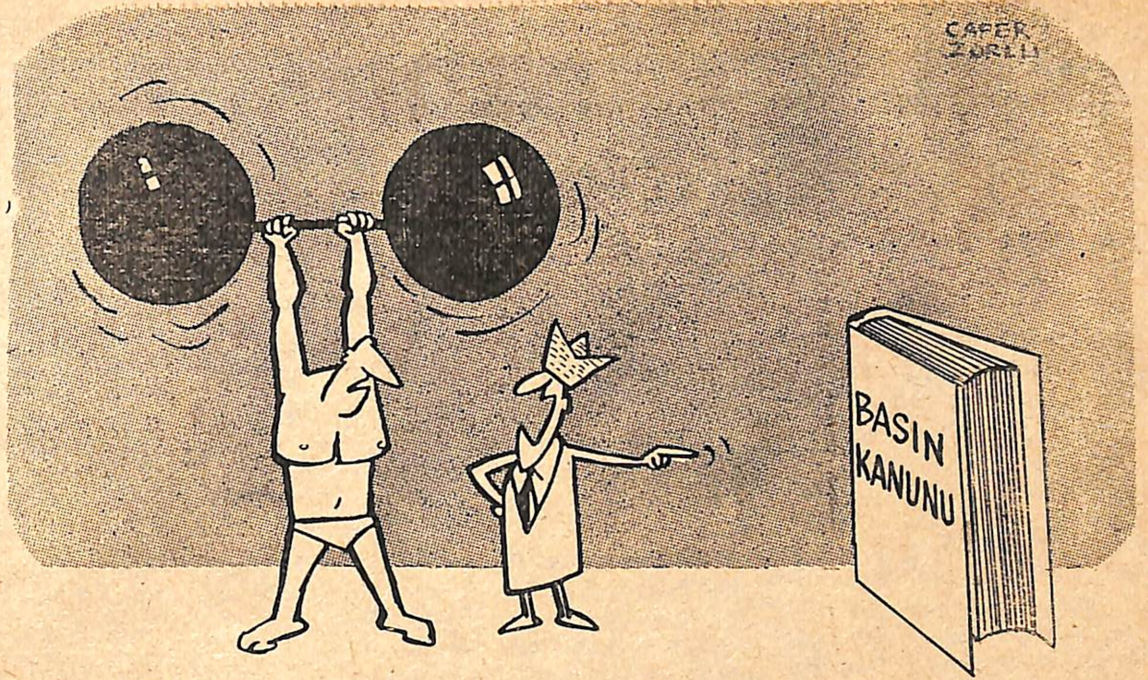
Dert ortakları!

İki evli arkadaş dertleşiyordu:

— Ahçı kadın gidelidenberi, yemekleri karım pişiriyor!

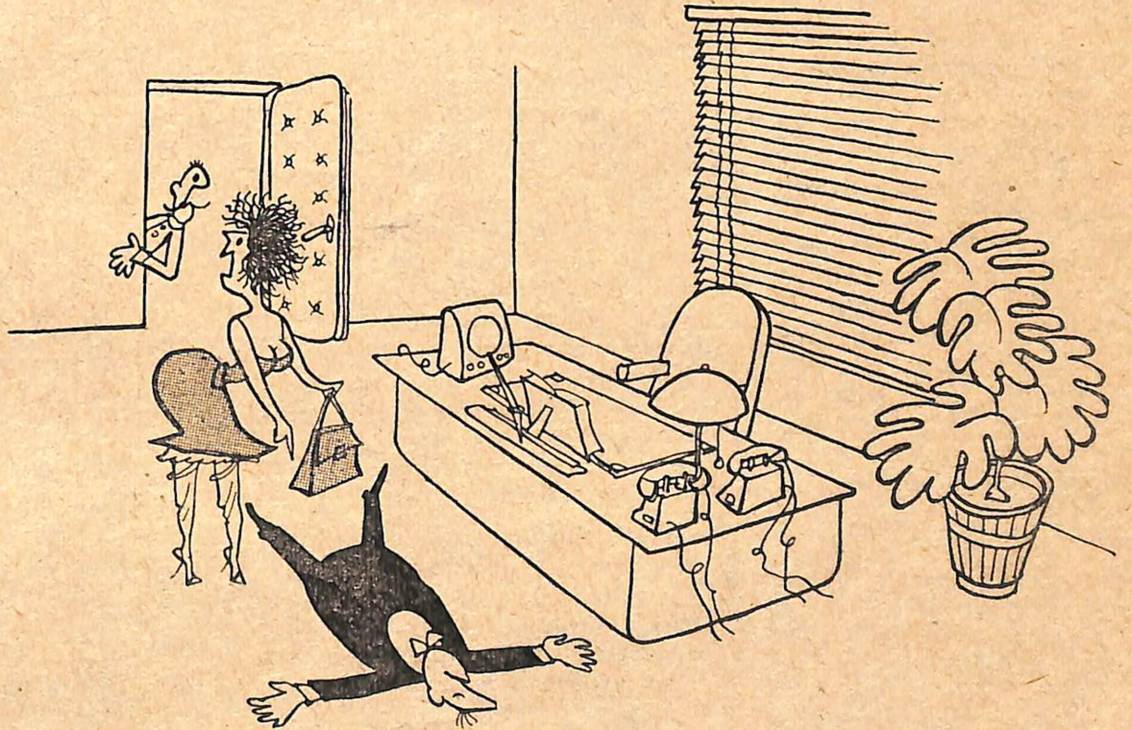
— Sus... Ayni dert, benim ba şımda da var.

— Peki, o halde, mide sancıları için ne ilâç alıyorsun?..

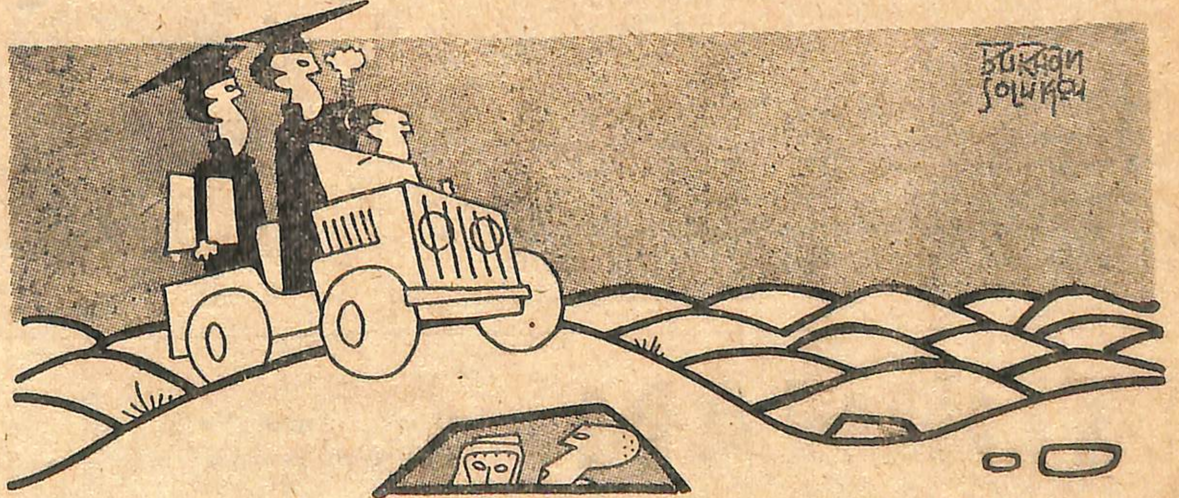
— Bu bir şey değil, sen şunu kaldır da görelim!

Kadın memurların makyaj yapması yasak edildi. (Gazeteler)

Daktilo — Hasan efendi çabuk bir kova su getir... Müdür bey beni karısı sandı!

Üniversite üyeleri yurdu dolaşıyorlar. (Gazeteler)

— Görünürde kimseler yok!

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

LAKLAK!

PAZAR, sizin için dinlenme, benim için çalışma günüdür. «Akbaba» nın yazılarını yazarım o gün... Zira, yazının en geç pazartesi akşamına kadar dizgiye gitmesi şart. Salıya kalırsa, sallanır.

Sizi düşünüyorum şimdi. Dün cumartesiydi, üstelik hava da güzeldi. Öğleden sonra, iki üç arkadaş, otobüse atlayıp boğaza uzanıyorsunuz. Yol üstünde bir gazino, deniz pırıltılı, deniz kadife, deniz kadın. Etrafınızda bahar kızlar. Derin bir nefes çekiyorsunuz. Yemekten sonra sigaradan çekilen ilk nefes gibi, bir nefes. Bir nefes daha. Sonra: «Oooh» diyorsunuz. Hayat tatlı. Değil mi? Yaşamak gerek. Değilmi?

Garsona çalımla sesleniyorsunuz:

— Rakı, peynir, kavun, birer de Kılıç şiş.

Gece, Beyoğlu'na geliyorsunuz. Dumanlı dağlar örneği başınız. Neon'ların altında bronzdan heykel gibisiniz. Bir gece kulübüne giriyorsunuz. Geç uyumanızın ne zararı var. Yarın daire yok... Yarın dükkânlar açık değil. Yarın pazar. Öğleye kadar sarhoş rüyalarla cilveleşerek yatakta, o yandan bu yana debelenip uykunuzu alabilirsiniz. Hem de öyle yapıyorsunuz ve saat üç buçukta evinizin merdivenlerini sessizce çıkıyor, elinizi ayağınızı bile yıkamadan kendinizi yatağın dinlendiren serinliğine bırakıyorsunuz.

Bugün pazar. Saat, sabahın yedi otuzu. Biryantinli saçlarınız alnınıza dökülmüş, gözlerinizin altında hafif bir morluk uyuyorsunuz. Kalkınca, limonlu bir çay içeceksiniz, bir de, soğuk suyla yarım banyo... Tamam.

EVET bugün pazar ve saat, sabahın yedi otuzu. Ben de odamda ve yatağımdayım. Biraz önce sabah gazetelerini getirdiler. Sol gözüm hâlâ uykuda, sağ gözüm elimdeki gazetede «Akbaba» ya yazacağım beş fıkranın konusunu arıyorum. Bir gözüm uykuda, bir gözüm uyanık, on tane gazeteyi, eviriyorum çeviriyorum. Çeviriyorum eviriyorum. Yok, hiçbir şey yok.

AH! O eski günler. Kulakları çınlasın; Tevfik İleri, bir yerde bir lâf mı etmiş. Al o lâfı, on tane fıkra yaz. Adnan Menderes: «Vatan bize borçludur» mu demiş. Roman tefrika eder gibi, her gün bir nükte yap. Ya Vatan Cepheleri? Sade ben, belki yüz fıkra yazdım. Mübarek cepheye yalnız giren paralanmadı ya. Bizler de hakkında yazı yazıp paralandık. Kemal Aygün'leri, Etem Yetkiner'leri, Emin Kalafat'ları saymıyorum, kalemlerimiz onları sahiden yaşarken zaten birer siyasî ölü haline getirmişti.

Artık Menderes yok. Artık Koraltan yok. Artık Ağaoğlu, İleri, Gedik yok. Artık D. P. yok. Bunlar bizim ilham kaynaklarımız, bir anlamda, velinimetlerimizdi. Şimdi de yazı yazıp para kazanıyoruz, ama o devirde kazandığımız paralar, daha helâldi gibi geliyor bana. Yazar değil cambazdık sanki. Yakalanmamak, açık vermemek için ne marifetimiz varsa ortaya dökerdik.

ELİMDE kalem, önümde beyaz kâğıt düşünüyorum. Ne yazayım?

Ağzında büyüyen lokmayı, geviş getirircesine çiğneyip de bir türlü yutamıyan hasta gibiyim. Plâğın çatlak noktasına gelip takılan cızır da cızır, cızır da cızır bir iğne olmuş elimdeki kalem. İki kelimeyi lûtfen yazdıktan sonra, inatçı dolap beygirleri gibi duruyor.

Bugün pazar, yarın pazartesi «Akbaba» nın yazısı. On tane gazeteden bir fıkra konusu bulamadım. Yazık iki buçuk lira da boşa gitti. Yalnız bir gazeteden, on fıkra çıkarmak. «O da bir zaman imiş».

İşler kesat. Canım sıkılıyor, canım sıkılıyor. Anlayın bre CA-NIM SI-KI-LI-YOR.

Suzan Sözen — Acaba?!...

YAZISIZ

TURHAN

Akbaba, okuyucuları için «KOMİSER OSMAN» ı yazdı, çizdi. Hem zevk ile okuyacak, hem zevk ile seyredeceksiniz...

— «İntihara kalkışmışsa kalkışmış. Bunu ne diye kendine tasa ediyorsun?»

— «Peki, ya Allah göstermesin vaktinde yetişip kurtaramasalardı? İşin bu dehşet tarafını bir düşünsene!»

— «Vallahi azizim, ben bunda hiç bir dehşet tarafı göremiyorum. Şaşılacak hal doğrusu, sahiden onun için mi ağladın?»

— «Elbet onun için... Tam vaktinde yetişmeselerdi?... O zaman ne olurdu? Hi, hi, hi!»

— «Senin aklından zorun mu var kuzum?»

— «Ah kendimi tutamıyorum. Facianın dehşetini düşünüyorum da.. Sana bir şey söyliyeyim mi? Eğer ona bir şey olaydı, eğer kurtulamasaydı...»

— «Ne olurdu? Keşke kurtulamasaydı.»

— «Ne dedin, ne dedin? Keşke kurtulamasa idi mi dedin?»

— «Evet öyle dedim, ne olacak? Dünya temizlenmiş olurdu!»

— «Allahım neler söylüyorsun? Çıldırmak işten değil. Hani bunca yıllık arkadaşım olmasan, yemin ederim ki şu anda...»

— «Ne yapardın? Dövmeğe mi kalkışırdın?»

— «Hattâ öldürmeğe!... O öleceğine sen geber! Hiç olmazsa dünya bir saygısızdan temizlenmiş olurdu!»

— «Bu çirkin hakaretini aynen reddederim!»

— «Hakaret etmiyorum, duygularımı, düşüncelerimi söylüyorum.»

— «Fazla ileri gittiğinin farkında değilsin galiba!»

— «Seni onun aleyhinde konuşmaktan men'ederim. Bana söv, say, ne yaparsan yap. Yemin ederim ki ağzımı bile açmam. Fakat ona asla bir şey söyliyemezsin, anladın mı?»

— «Bir doktora gitsen hiç te fena olmayacak. Sen iyiden iyiye keçileri kaçırmışsın!»

— «Ben ise seni çok daha ince, daha duygulu sanırdım! Allah göstermesin ona bir şey olsaydı, ben de muhakkak yaşayamaz, arkasından mutlaka intihar ederdim!»

— «Sen bu saçma sapan sözleri şurada burada söyleyip durma! Birinin kulağına gider de götürürler sonra seni!»

— «Nihayet tımarhaneye mi atarlar? Varsın atsınlar!»

— «Tımarhaneye mi yoksa başka bir haneye mi, orası bilinmez! Mademki Onu bu kadar ölesiye seviyorsun, bâri hiç durma vasiyetnâmeni yaz!»

— «Ne vasiyetnâmesi?»

— «Bu defa kurtuldu ama, görünüşe göre yakında işi tamamdır!»

— «Anlamadım... Yine mi intihara kalkışır demek istiyorsun?»

— «Yooook... Kalkışsa bile bırakmazlar! İyice göz hapsinde bu sefer...»

— «Ooooh, içim ferahladı... Artık bırakmazlar değil mi?»

— «Elbet bırakmazlar!»

— «Hep göz kulak olurlar. Böyle emsalsiz bir varlığın ölümü dünya için, beşeriyet için ne büyük bir kayıptır, biliyorlar değil mi?»

— «Patlatacaksın beni be... Sen ne diyorsun? Asacaklar onu, asacaklar! Anladın mı şimdi?... Hem kuzum sen ne zamandan beri böyle sine koyu Demokrat oldun?»

— «Demokrat olan kim?»

— «Sen tabiî!.. Bayarın intihara kalkışması seni neden bu derece üzüyor acaba?»

— «Celâl Bayar'ın intiharından bahseden kim?»

— «Ya kimin intihara teşebbüsünden bahsediyorsun?»

— «Birigite Bardot be, Brigite Bardot!.. «Ve allah kadını yarattı» filminin harika yıldızı.. İntihar etti de kurtardılar ya!.. Haberin yok mu»?

— «Ne dedin, ne dedin? Brigite Bardot mu intihara kalkışmış?

— «Evet! Fazla miktarda uyku ilâcı içmiş! Bileklerini de kesmek istemiş! Düşün felâketi azizim! Ya Allah göstermesin vaktinde yetişmeselerdi? Hi, hi, hi,!»

— «Hiç haberim olmadı. Ne diyorsun? Ah zavallı Brigite! Ne büyük bir felâket atlatmışız! Hi, hi, hi»

Câbir CÛDÎ

YAZISIZ!

YAZISIZ!

Tiyatrolar açıldı

Göreceğimiz Oyunlar

Yalçın Çetin

FARELER ve İNSANLAR

ÇILGIN DÜNYA

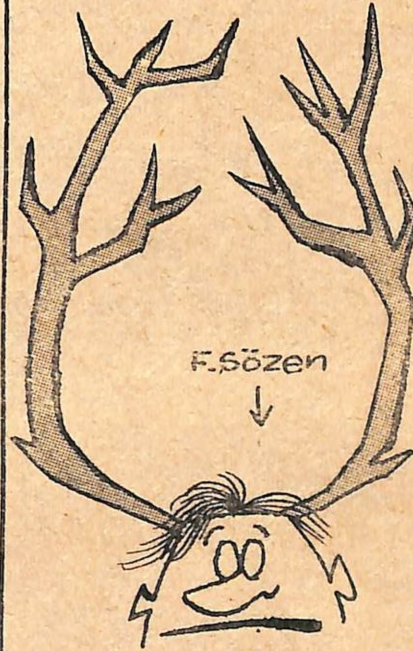
EYÜP ÜZERİNE OYUN

SABIR VE SELÂMET

ÇAT KAPI

SUZANIN OYUNU

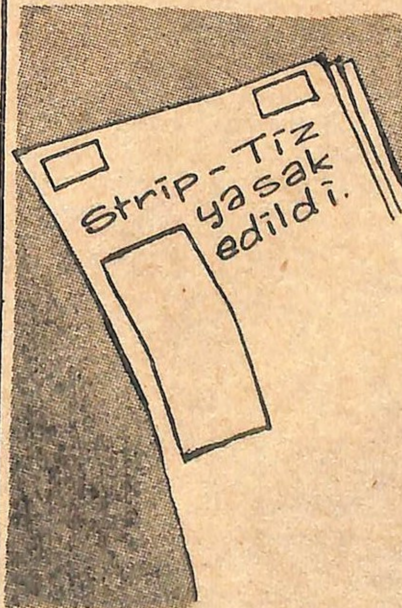
İKTİDAR

EVDEKİ YABANCI

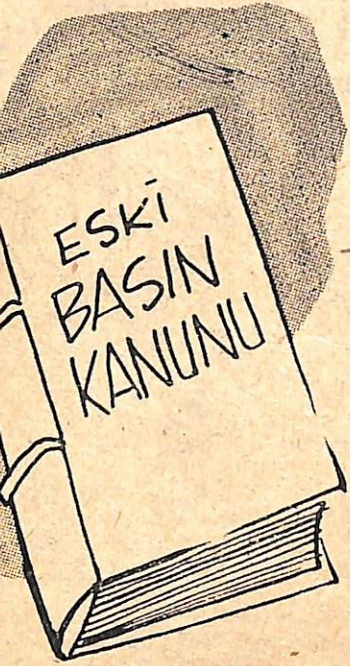
BİR TAKIM İNSANLAR

ÇIPLAKLARI GİYDİRELİM

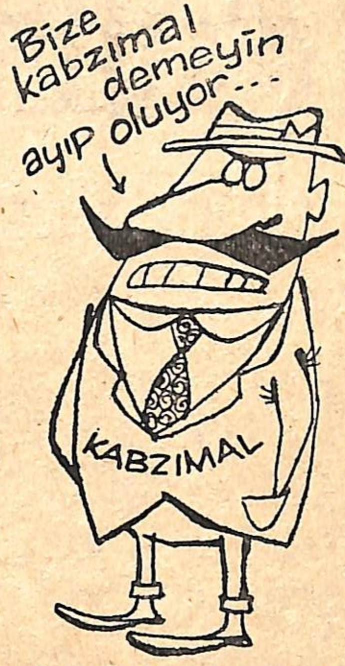
LÜTFEN DOKUNMAYIN

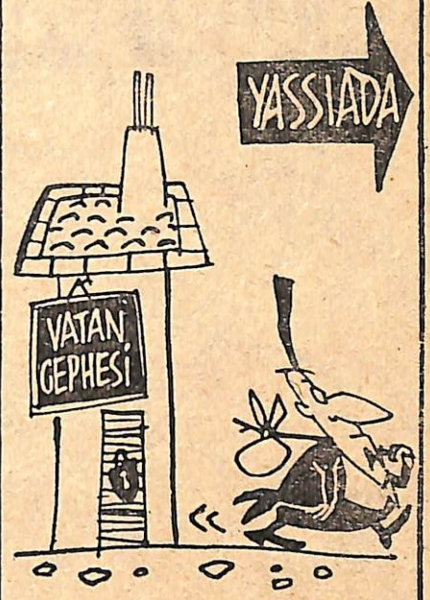
ĪKİNCİ BASKI

AŞIK MİSAFİR

KİBARLIK BUDALASI

CEPHEDE PİKNİK

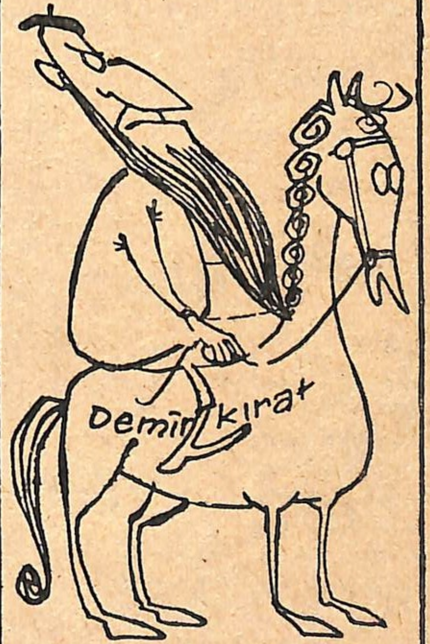
VGİLİ GÖLGE

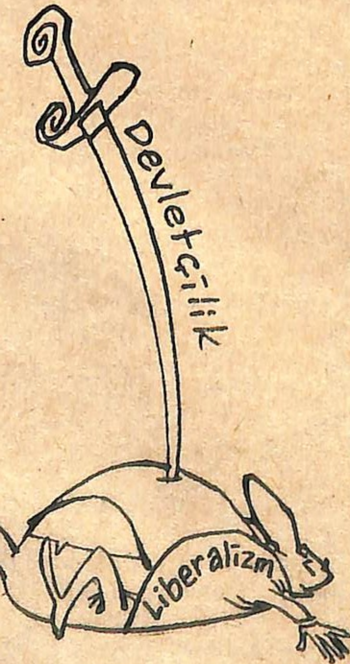
BU MELEK SATILIK DEĞİL

MEKTEP ARKADAŞI

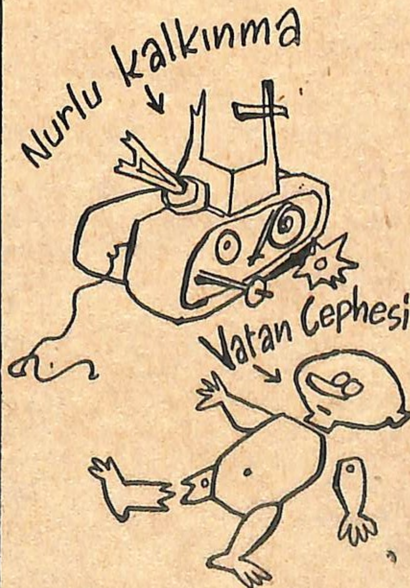
YENİ DONKİŞOT

ATICININ ÖLÜMÜ

KÜÇÜK KULÜBE

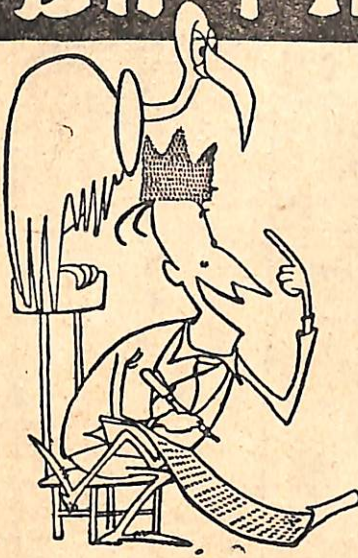

KIRIK OYUNCAKLAR

BİR HALK DÜŞMANI...

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Fakülte kantinine gelsenize bir gün rahat rahat konuşurduk...

Arif ÖZATAÇ (B.J.K.)

Kırk bir!...

Dört arkadaş bir gün eğlenmiye karar verirler. Yanlarında on sekiz yaşında, şirin, güzel bir kız vardır. Arkadaştan biri çok zengindir. Bu zengin delikanlının aklına parlak bir fikir gelir:

— Gelin çocuklar, der, şu kıza bir şampanya banyosu yaptıralım.

Hemen başlarlar. Banyo teknesini tam kırk bir şişe şampanya doldururlar. Kızı soyarlar, banyoya sokarlar...

Eğlence sona erer. Herkes evine gittikten sonra, evin sahibi delikanlı, biraz da «işini bilen» cinsinden olduğu için bu kadar şampanyayı yere dökmiye kıyamaz, tekrar şişelerine doldurmaya başlar. Teknedeki bütün şampanyaları şişelerine doldurduktan sonra sayar, bir de ne görsün: Tam kırk iki şişe.

— Antrenmanlara çıkarken bile insan heyecanlı oluyor!

Şenol BİROL (B.J.K.)

Nasıl?...

Bekri Mustafa, içkinin yasak olduğu devirde bir gün bakkaldan gizlice aldığı şarap şişesini koynuna koyup da dışarı çıktığı sırada Zaptiye Ağasiyle burun buruna gelmiş. Bekri'nin sabıkalı olduğunu bilen ağa, omuzundan hafif kavrayıp alaylı alaylı sormuş:

— Ne var koynunda bakayım?

Bekri Mustafa koynundan şişeyi çıkarmış. Mahçup mahçup ağaya göstermiş.

— Ne var içinde?

Yalan söylemenin beyhude olduğunu gören Bekri boynunu bükmüş:

— Şarap!

Ağa iyice öfkelenmiş:

— Yasak olduğunu bilmiyor musun? Nasıl içiyorsun o zıkkımı?

Yiyeceği cezadan ziyade şarabın elinden gideceğine yanan Bekri fırsatı kaçırmıyarak hemen şişeyi başına dikmiş. Şarabı âdeta yarıladıktan sonra derin bir nefes çekip cevap vermiş:

— İşte böyle!

— Hımmm... Peki... Fakat.. Bir türlü aklıma gelmiyor!

Birol PEKEL (B.J.K.)

Olamaz!

Çapkın delikanlı, çok şık, çok güzel bir kadının peşinden dakikalardır yürüyor, fakat bir türlü karşılık görmüyordu. Buna anı sıkıldığından, kadının önüne geçerek acısını çıkarmak istedi:

— Affedersiniz bayan, dedi, sizi annem sandım da!...

Kadın, bu küstah delikanlıyı yukardan aşağı alaycı bir gülümseyişle süzdükten sonra:

— Anneniz olamam, dedi, ben evli bir kadınım.

— Bugünlerde pek keyfimiz yerinde değil ama...

Tuncay DEMİRTAŞ (B.J.K.)

Rica!...

Orduevinde danslı bir parti veriliyordu. Amerikalı komutan, o çevredeki kız koleji müdürüne rica etti:

— Eğer mümkünse, öğrencilerinizden bazıları gelip de eğlencemize katılsalar nasıl olur?

Bayan müdür kaşlarını çatıp biraz düşündükten sonra:

— Peki dedi, en güvenilir, dürüst kızlardan on tanesini yollarım.

Komutan ikinci bir ricada bulundu:

— Acaba, dedi, on tane de diğerlerinden yollayamaz mısınız?

— Oldu mu ya? Siz bize anlatın. Doğrusu bu...

Bahattin BAYDAR (B.J.K.)

Cenaze!

İçkinin yasak olduğu devirde bektaşi, kör kütük sokakta yürürken karşısına tanıdık bir yüz çıkmış. Çilingir sofrası ahbaplarından biri sanarak:

— Seni nerede gördüm, erenler? demiş. Balıkpazarında mı?

— Hayır.

— Yoksa Apostol'un meyhanesinde mi?

— Hayır.

— Yeniköy şarapçısında mı?

— Hayır.

— Allah Allah, peki nerede gördüm ben seni?

— Belki selâmlık resminde görmüşsündür.

Şöyle bir bakıp da aklını başına toplayınca karşısındakinin padişah olduğunu anlıyan bektaşide renk menk kalmamış, hemen oracığa uzanıp seslenmiş:

— Ey ahali, buyurun cenaze namazına!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Pire mi?

Adamın biri vapurda giderken yakınında oturan Karadenizlinin, yakasında yürümekte olan biti görür: Münasip bir şekilde:

— Beyefendi, yakanızda bit var... der.

Bunu bir hakaret sayan yolcu, derhal yakasına bakar:

— Bit deyul o, piredur, der.

Adam, bit olduğundan emin, israr eder:

— Ama, beyefendi, pire siyah olur. O ise beyaz!

Karadenizli yine cevabı yapıştırır:

— İhtiyaridur!

Adam tekrar:

— Beyefendi pire zıplaya, zıplaya gider, der, o ise yürüyor.

— Bu topalidur!

Adam bakar inat. Bile bile direnir:

— Pireler çift gezer, bu ise tek geziyor!

Karadenizli, yine altta kalmaz:

— Bu bekâridur!

Özer O. EMRE

Nereye!

Kadın oturmuş gazete okuyordu. Dokuz yaşındaki oğlu sordu:

— Anne bu kitabı nereye koyayım?

Sâkin bir tavırla:

— Oğlum, dedi, hiç olmazsa bu kadarcık şeyi düşünebilmeni istiyorum. Benim olmadığımı veya sualini cevaplandıramadığımı farzet. O zaman ne yapardın?

Oğlanın yüzü ciddileşti, bir an düşündükten sonra, emin bir tavırla oturma odasına geçerek sordu:

— Baba, bu kitabı nereye koyayım?...

Mehmet KÖSEOĞLU

PİTİGRİLLİ'den: PAZARLIK ADNAN TAHİR

YAŞLI ve orta halli bir mirasyediydi. Bütün benzerleri gibi o da bu yaşa kadar gençlik nedir, yaşamak nedir öğrenememişti bir türlü.

Bütün seyyahları kendine çeken sevimli ve canayakın bir şehrin karmakarışık kalabalığı arasında dolaşıyordu. Aslında bu şehri sevimli yapan ve canayakın gösteren şu karmakarışık kalabalığın ta kendisiydi.

Beyaz yeleğinin büsbütün yuvarlaklaştırdığı göbeği ile gelişigüzel dolaşıyor, monokluna çarpıp geri dönen güneşin ışıkları diğer yolcuların üzerine aksediyordu. Tıpkı ilkokul öğrencileriyle yan sokak zamparalarının cep aynası ile yaptıkları ışık oyunları gibi.

Gelip geçenler hep ayrı dilde konuşan çeşit çeşit kimselerdi. Orta halli mirasyedi:

— «Ah...» diye mırıldandı kendi kendine. «Bütün bu dilleri anlayabilmek ve konuşabilmek için ömrümün iki ayını feda ederdim doğrusu.»

Bir aralık yanından -r- harflerini sıtmaya tutulmuş gibi yumuşak ürpertilerle titrete titrete telâffuz ederek konuşan kalçaları yusyuvarlak, memeleri dimdik bir Alman kızı ile kellesini usturayla kazıtmış uzun boylu ve uzun ayaklı bir İngiliz geçmişti.

— «Ah...» diye yaşlı mirasyedi kendi kendine mırıldanmağa devam etti «Böyle bir genç kıza sahip olabilmek için ömrümün iki ayını daha fedaya hazırım.»

Gökyüzünün açık, denizin de koyu maviliği arasına sıkışmış, yasemin ve sarmaşık dalları ile örtülü bir villâda onunla yaşayabilmek için ömrünün iki ayını daha seve seve vermekten asla çekinmiyecekti.

Yanından, atom devrinin bütün aerodinamizmini sinesinde toplayan harikulâde bir otomobil geçmişti... Hem de yıldırım sür'atiyle.

— «Ah...» diye inilti halinde tekrar mırıldandı. «Böyle bir otomobile sahip olabilmek ve onu bizzat kullanabilmek için ömrümün iki ayını daha verirdim.»

Lüks bir lokantanın önünden geçiyordu. İçeriye şöyle bir göz attı. Güneşi gölgeleyen kırmızı tentelerin kızıl etrafa pembe bir tül gibi iniyor, kar gibi beyaz örtüler cicili bicili bahar çiçeklerinin altında kayboluyordu. Küçük bir bohem orkestrasının kıvrak nağmeleri lokantanın vitrinini doldurduktan sonra kaldırıma... oradan da caddeye taşıyordu. Bu musikiyle sırtının ürperdiğini, burun dölmesinin de sızladığını hissetmişti.

— «Ah...» diye tekrar mırıldandı.» Böyle bir lokantada doktorun kesin tenbihlerine rağmen bütün bir istakozu yemek. kocaman bir şişe de şarap içmek için ömrünün iki ayını hiç çekinmeden feda ederdim.»

Birdenbire, sağdan mı soldan mı, önden mi, arkadan mı geldiği belli olmayan kartal burunlu, gür ve çatık kaşlı bir adam beliriverm işti yanında:

— «Beni hatırladın mı?...»

— «Şey.. Evet Hatırlar gibi oluyorum Tiyatroda facia rollerine çıkıyordunuz. Ama sizi böyle sakalsız ve normal kıyafetle hiç görmemiştim.»

— «Ben de her sabah yüzümü yıkadıktan sonra traş olmağa başladım artık. Cehennemin ateşi mütemadiyen sakallarımın ucunu tutuşturuyordu. İstersen içeri gel de seni şu dişilerle tanıştırayım.»

Kenar masalardan birinde oturan üç genç kadın, ikisine de yanlarına gelmeleri için işaret ediyordular.

Yaklaştılar. Birincisi fransızca konuşuyordu:

— «Yemek yememişsinizdir her halde?...»

İkincisi almanca sordu:

— «Bizimle beraber yemek yemez misiniz?..»

Üçüncüsü ingilizce konuşuyordu:

— «Çekinecek bir şey yok... Buyurun oturun efendim.» dedi.

Biri Fransızdı, diğeri Alman, üçüncüsü de İngiliz. Birbirinden güzel üç genç kadın. Kendi lisanından başkasını katiyen bilmeyen mirasyedi onların her dediğini mükemmel anlamıştı.

— «Hayatımın en mutlu anlarından birini yaşadığıma emin olabilirsiniz» diye ispanyolca cevap verdi.

Masaya oturmuştu Tabağında bol garnitürlü nefis bir istakoz vardı. Yemeğini yerken kaçamak gözlerle masa arkadaşlarını dikizlemekten de geri kalmıyordu Fransız kucursuz dişleriyle hem lokmasını çiğniyor, hem de hasarı gözlerle onu süzüyordu İngilizin durgun ve tarafsız bir görünüşü vardı ama, aşk mevzuunda müstesna meziyetlere sahip olduğu muhakkaktı. Alman'ın da kıvrak ve girintili çıkıntılı vücudunu yabana atmamak lâzımdı.

Neydiler acaba?... Kadın mı kız mı?.. İngiliz şüphesiz kızdı. Alman da kadın. Fransız da ikisi ortası bir şey. Netice olarak Fransız'da karar kılmıştı.

Yemekten sonra ayağa kalktıkları vakit onunla kolkolaydılar. Fransız, fransızca olarak:

— «Arabam kapıda bekliyor.» dedi. «Haydi binip gidelim.»

Beriki şaşırmış gibiydi. Ömrü boyunca bir kerecik bile otomobil kullanmış değildi. Genç kız ona cesaret verdi:

— «Korkacak ne var canım?... Şimdi çocuklar bile otomobil kullanıyor. Haydi gel...»

Mirasyedi, direksiyonun başına geçti. Çevik araba daha ilk hamlede 90 yapmağa başlamıştı. Gökyüzünün açık, denizin koyu maviliği arasında kaybolan yasemin ve sarmaşık dallariyle örtülü bir villâya doğru ilerlediler.

Mirasyedi kendi kendine soruyordu:

— «Rüya mı görüyorum acaba?... Bu kadın hayâl mi, hakikat mi?...

Kanaat getirebilmek için onu eliyle yoklamak mecburiyetinde kalmıştı. Direksiyonu soluna bırakarak sağ eliyle kadının eteklerini yukarı kaldırdı, bacaklarını okşadı. Bir yandan da:

— «Şu kadının beni sevmesi için ömrümün iki ayını feda ederdim» diye düşünüyordu.

— «Sen benim biricik sevgilimsin» diye kadın ayni anda bağırmıştı: «Yemin ederim... Yegâne sevgilimsin»

Yıldırım gibi uçan otomobil villânın demir parmaklıklı kapısı önünde durur durmaz sağdan mı, soldan mı, önden mi, arkadan mı geldiği belli olmayan kartal burunlu, gür ve çatık kaşlı adam karşısına çıktı ve mukaddeme yapmağa bile lüzum görmeden konuşmağa başladı.

— «Böyle bir kadına mâlik olabilme için ömrünün iki ayını feda etmiştin. Biraz evvel âfiyetle yediğin ıstakoz için de iki ay... Lüks bir otomobil kullanabilmek için diğer iki ay... İki ay da şu kadın tarafından sevilmek için... Tamam mı?..»

— «Tamam.»

Kartal burunlu adam pis pis gülüyordu:

— «Bol garnitürlü bir ıstakoz için ömrünün iki ayını feda etmene aklım erer ama, bir kadın tarafından sevilmek için hayır. Netice olarak bütün bu iki ayların yekûnu tam bir sene tutuyor. Zaten bir senelik ömrün kalmıştı. Bir senelik ömrünü böylece iki saat içinde harcamış oluyorsun.

Yaşlı ve orta halli mirasyedi parmak hesabı ile feda ettiği iki ayların yekûnunu çıkarmağa çalışırken sesi dudaklarında dondu, parmakları da hareketsiz kaldı.

Evet, hesap tamamdı.

— Aylar ne çabuk geçiyor... Dün kocamla mayo kavgası etmiştik, bugün manto kavgasına başladık!...

Sev Beni Çok Sev

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 3 —

Bu deyişlerin hiç bir değeri yoktu. Şimdi size Müşfikaların kim olduklarını anlatmam gerekti. Müşfikalar, Nerimanla Mustafanın bir dereceye kadar müşterek dostları sayılır.

Bu ne demek mi? Bu şu demektir:

Mustafa Nebilin, Neriman da Müşfikanın dostudur. İyi ya işte demeyin, işin içinde başka iş var.

Tanıdıkların, konu komşunun Müşfikalar dediği Nebil - Müşfika çifti anlaşamayan, anlaşamıyacak olan karı kocadır. Aralarında bu anlaşmazlıktan ötürü mânevî geçimsizlik vardır.

Nebil karısına:

«— Cânım...» dese, Müşfika bunu:

«— Canın çıksın» diye yorumlar.

Müşfika kocasına:

«— Gözüm...» dese, Nebil bunu gözün çıksın anlardı.

İşte bundan ötürüdür ki, Mustafaya Neriman birdenbire daha az güzel göründü, Nerimanın gülümsemesi de bundan ötürü ansızın sönüverdi.

Artık aralarında engel bulunan iki partönerdiler: Tenisteki gibi, aralarında ağ vardı. Evet, tıpkı teniste gibi, iki kadın iki erkeğe karşı rakipti...

Ama Neriman ne güzel kadındı... Ama Mustafa ne sevimli bir erkekti.

Yazık... Çok yazık...

FASLIN DEVAMI

Nebil Dursunlar ensesi katmerli, koca göbekli, yusyuvarlak bir adamdı: Şişko Nebil.

Müşfika upuzun boylu, bir deri bir kemik bir kadındı: Süpürge sopası Müşfika.

Fizik bakımdan taban tabana zıt iki insan.

Yanyana oldukları zaman biri çomak biri toptu. Fakat bu top çomağa bağlıydı, bu bağ nikâh bağıydı.

Biribirlerinden hiç ayrılmadıklarına göre biribirlerine sımsıkı bağlı olduklarına şüphe yoktu, eğer ayrılmamak bir bağ sayılırsa...

Neriman Müşfikayı içmelerde tanıdı.

İçmeler neresidir bilir misiniz? Herkesin, sanki içtikleri sular bardaktan boşanırcasına başlarına yağıyormuş gibi bir karış asık suratla oturdukları bir yerdir. Herkesin dertli, herkesin hasta olduğu bir kasvetli yer...

Sahiden de o günlerde yağmur yağıyordu, taraçalardaki pliyanların da, ıslanınca romatizması tutuyordu, açılıp kapanırken mafsallarının çıtırdısı duyuluyordu.

Neriman kocasiyle beraberdi. Kocası o zaman yaşıyordu ama hastalığı hayli ilerlemişti.

Müşfikanın yanında da kocası vardı. Hep beraber sıkılıyorlardı. Başbaşa sıkıla sıkıla dost oldular.

Müşfikanın bir dosta son derece ihtiyacı vardı, çünkü hiç dostu yoktu, Nebilin ise vardı: Mustafa... Mustafa Irmak eski bir arkadaşının oğluydu.

İnsan üç olursa, bire karşı iki olmuş sayılır. Müşfika, kocası ile Mustafaya karşı tek kalıyordu. Bir dost edinirse terazinin kefeleri denk gelecek dengeyi kuracaktı.

Kurdu. Nerimanla dost oldu.

O günden beri Neriman, yılın beş on gününü Müşfikalarda geçirmeye başladı.

Mustafa da yılın beş on gününü Müşfikalarda geçirirdi.

Ama Nerimanla beraber değil.

Karı koca gizli, üstü kapalı bir anlaşmaya vardılar: Mustafa ilkbahar, Neriman yaz misafiri oldu.

Nerimanla Mustafanın misafir kaldıkları beş on gün fena geçen günler değildi. Müşfika, hattâ Mustafa için bile iyi bir evsahibi, misafirsever bir ev kadınıydı.

Nebil de, Nerimana karşı son derece nâzik, son derece kibar davranıyordu.

Hem Müşfikalar kavga eden, bağırıp çağıran karı koca değildi. Mesut olamamışlar, mesut olamıyorlardı, işte bu kadar.

Ayni yatakta koyunkoyuna yatarlar, başları ayni yastıkta kocamaya adaydır, beraber uyurlar ve rüyala-

rında biribirlerini görürler: Karı koca olarak değil, ahbap olarak ve yine rüyalarında:

«— Evlenmemeliydik...» diye sayıklarlar.

Bu, aralarında uyanıkken de arada sırada bahis konusu olur. Arasıra da konuşurlar:

— Evlenmekle hata ettik değil mi?

— Ha şunu bileydin.

Ama birinin dostu gelince bu konu hiç açılmaz.

Misafir Mustafaysa, Müşfika, onları rahatsız etmemek için odasına çekilir, onların yüzlerini yemekten yemeğe görür.

Neriman misafir gelince de, Nebil yemeklerden sonra sigarasını bile gidip bahçede içer, onların yanında beş dakika oturmaz, karısını misafiriyle başbaşa bırakır.

Anladım, bu Müşfikalar nerede oturuyor? diye soracaksınız.

Bilmem.

Israr etmeyin, vallahi bilmiyorum, ama oturdukları yeri hayalimde canlandırıp size tarif edebilirim. İşte:

İçerenköy mü desem, Kozyatağı mı desem, herhalde İstanbulun bugünlerde bile ıssız bir sayfiyesi... Kocaman bir bahçe... Bahçe kapısından girilince önünüze iki yanı kestane ağaçlariyle bezenmiş bir Yol... Kestanelerin yolu bostan... Ta ilerde bir kuyu... Köşk oldukça büyük... Önü arkası balkon... Pencereler panjurlu... Ön bahçede çiçek tarhları var. Suyu pırıl pırıl bir havuz... Daha ötelerde kiraz, şeftali, armut, incir ağaçları görünüyor...

Bahçenin bir köşesinde büyük bir kümes, yanıbaşında ahır... Tavuklarla horoz fışkı yığınında eşiniyor.. Ahırdaki atın derisi kemiklerine yapışmış, öyle kadidi çıkmış ki, artık arabaya koşmaktan çekiniliyor.

Komşuların bahçeleri çitlerle ayrılmış, çitler boyu bir kaç kavak boy salmış, altlarından bir derecik akıyor... Anlamışsınızdır, lâğım dememek için derecik diyorum...

Bu bahçe ile köşkün gündüz hayatına diyeceğim yok ama, gece hayatına da diyecek yoktur doğrusu. Kulak kabartın, iyice ortalığı dinleyin, duyulan tek şey şudur: Tısss..

Balkona çıkın, etrafı gözleyin, gözlerinizi dört açıp dikkatli bakın, göreceğiniz tek ışık ateşböcekleridir.

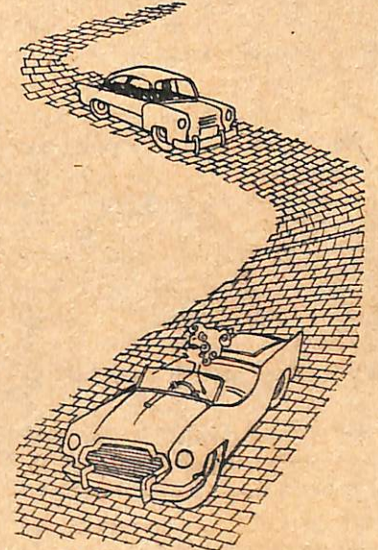
İnsan, Müşfikaların köşkünde geceleri, yeryüzünde insanlar yaşadığını unutur: Ohh, ne rahatlık...

Fakat bu rahatlıkta anlaşamayan bir karı koca da ne hazindir... Güneşli havalar yağmurlu havalar kadar kasvetli geçer.

Mustafa misafir geldiyse ilkbahardır.

Ağaçların bayramı vardır, bütün dallar tomurcukla donanmıştır. Toprağın en çorak kısımları yeşermiştir. Hele etrafa yayılan, genizleri okşayan güzel kokular... Hiç bir kimyacı böyle bir esans yapmayı başaramaz ve başaramıyacaktır da.. Bağlar yeryüzünün cennet bağları, bahçeler yeryüzünün bahçeleridir.

Ve bu bahçelerde, genç bir erkekle yaşlı bir erkek kolkola dolaşır: Nebil ile Mustafa... Mustafanın içi güler, Nebilin gönlü ağlar. Mustafa hayatın zevkini için için tadarken,

Nebil, için için derdine yanardı.

Misafir gelen Nerimansa yazdır.

Akşam yemek yerler, erken yedikleri için yemek bittiği zaman hava daha henüz aydınlıktır. Günün batışı meyva yerine geçer. Güneşin kızıllığı da nar şurubu gibi içilir.

Sofradan kalkınca iki kadın, bir kestane ağacının dibine oturur. Arasıra da kucaklarında yere, yağmurdan sonra damlayan su gibi, tüylü, iri bir yuvarlak damlar, yere düşünce aşılıp kabararak daha da irileşir.

Bu, kışa hazırlıktır: Müşfika ile Neriman yün örer...

Hizmetçi kadın kuyudan su çeker.

Yoldan, tekerleklerini gıcır gıcır gıcırdatarak bir öküz arabası geçer.

Gitgide lâcivertleşen gökte ilk yıldız göz kırpmaya başlar, arkadaşını göz işaretiyle çağırır sanki ve yıldızlar ışıl ışıl ışıldar...

Havaya artık ağustosböceklerinin korosu hâkimdir.

Nerimanın tek isteği bu huzurun zevkini tatmak, bu sessizliği doya doya dinlemek, saadetin sırrına ermektir... Yanıbaşında, yaşlı bir kadın, içi yaşlı, gözleri yaşlı bir kadın, hazin hazin dert yanar. Sade kendinden bahseder, bencil tasalar, insana kasvet veren fedakârlıklar anlatır durur...

(Devamı var)

Eski Türk Mizahı

Aşk Zehirine Karşı Panzehir!

BİR hâtıra defterinde okudum: Yaş kırk beş, saçlar ağarmış, yüz kırışık... Tıraş olurken bile artık aynaya bakmak canım istemiyor!

Neredesin gençlik taraveti, tazeliği! Adam, çirkin de olsa, parasız da olsa, kendini avutabiliyor!

Fakat seneler, yükünü yükledikçe, para da suyunu çektikçe, ne ile avunabilirsin? Yalnız şu var ki gönül dert anlamıyor. Ve bu, dertlerin en müşkülü...

Ben, bu derdi çektim, lâkin yakamı sıyırıncaya kadar da neler çektiğimi yine ben bilirim!

Bir genç kıza rast geldim. Ama, nasıl bir genç kız? Öyle, düzüneden değil. İri, simsiyah gözleri var. Fakat nasıl tarif edeyim? Profesyonel yazıcılara, yahut edebiyat heveskârlarına havale etsem, aman allah, neler yazmazlar, neler yumurtlamazlar!..

Tarife, tasvire sığar gibi değil... Ufuk gibi gözler... İnsan, baktıkça dalıyor, baktıkça dalıyor, kendini kaptırıyor...

Gözlerin zaman zaman kararak yumuklaşması var! Zannetmem ki elektrik kontraktları daha şiddetli olabilsin!

Ya gülüşü... Pembe yumuk dudakların, kıvrılıp bükülmesiyle, gözler de yumuklaşıyor; işte o vakit, insanın vücudu yanıyor ve kömürleşiveriyor!

Tekrar nasıl nefes alıyorsunuz? Nasıl oluyor da canlanıyorsunuz? Bu da, gözlerin ve gülüşün sihiri!.

Karşısında otururken yanıyor muyum, eriyor muyum, ne olduğumu bilmiyorum! Bakarken, gözleriyle konuşuyor; gülerken, gülüşüyle konuşuyor!

Evvelâ, adam sende! dedim. O, daha çocuk sayılır. Bakarım, konuşurum gözüm, gönlüm açılır!

Haftada bir evlerine uğrarken, gün aşırı uğramağa başlamıştım. Ne olur sanki? Gözüm gönlüm açılıyor ya... Bunda bir tehlike yok...

Tehlike mi yok? Yavaş yavaş, ateş bacayı sarıyordu. Onu görmediğim günler, güneş kararıyor; geceleri de uykularım kaçıyordu. Her gün de uğrayamazdım.

Âşıklığımı hissedecekler, diye de korkuyordum. Ne yalan söyliyeyim tam mânasiyle âşık olmuştum Fakat kırk beşinde bir adamın, on sekizinde bir kıza tutulması, biraz gülünçtü.

Bir erkek kırk beşine gelir de, hâlâ genç, dinç görünür. Öyle olsaydım, eh, ne ise! derdim. Lâkin benim için, hiç bir ümit yoktu. Buna rağmen, gönlüme söz geçiremiyordum ki...

Her gün, hattâ her dakika karşımda olsun; onu göreyim, onunla konuşayım, sesini duyayım, istiyordum.

Evine gidemediğim, gitmeğe utandığım günler, avare bir deli oluyordum, hattâ bazı geceler onun penceresinin altında sabahı ediyordum...

Bu aşktan kurtulmanın bir çaresi? Bunu düşünüyordum. Ne yapıp yapıp bu derdi başımdan atmalıydım. Rezil, rüsvay olduğum bir şey değildi, onu hiç görememek tehlikesi, fena idi.

Bazan kendimi sıkıyor, üç beş gün, onu görmüyor, o zaman biraz unutur gibi oluyordum. Biraz daha gayret edebilsem, belki de büsbütün unutabileceğimi sanıyordum.

Fakat eş dost bırakmıyorlar ki...

— Yine kaç gündür, neredesin? Haydi gidelim, oturur, konuşuruz. Hoşça vakit geçer!

— Gelmem! Gelemem! Beni halime bırakın!

Diyemiyordum ki... Eğer şüphelenirlerse, halime acımazlar, üstelik belki de alaya başlarlardı?

Boynumu büküyor ve gidiyordum. Onu, gördüm mü, dertlerim tazeleniveriyordu! En garibi, onu göremediğim günlerin acısı da, bir daüssıla gibi, kalbe ayrı bir acı halinde çöküyordu.

Onu, görünce, ne başım, ne yüzüm, ne züğürtlüğüm, biri aklıma gelmiyordu; hepsi hakkında bir affı umumi ilân ediyordum.

Rakkas, bu hâlet senin oynunda mıdır?
Âşıklarının günahı boynunda mıdır?
(NEDİM)

Onun karşısında söz söyliyen kırk beşlik buruşuk geçkin adam değildi. Hayır, o zaman ben, yirmi yaşına dönüyordum. Sesim, yirmi yaşımın heyecaniyle titriyordu

Ah ona, ne hikâyeler, ne masallar, neler anlatmıyordum! O, kırık kırık gülüyor, nazlı nazlı kırılıp dökülüyordu:

— Ne güzel söylüyorsunuz!

Güzel söyliyen ben değildim, kalbimdi.. Lâkin ne çare ki ihtiyarlamıyan kalbi göremiyorlar!

O, ufuk gözlere dalarken neler düşünüyordum. Hayâlim, muhayyel cenneti istihfaf edecek kadar genişliyordu.

Bu, böyle devam edemezdi. Ancak nafakamı temin eden işimden gücümden olacaktım. Eğer büsbütün sefil, perişan, kaldırımlara düşer, sürünürsem, onu hiç göremezdim.

Ona bakarken, kendimi kaptırmayıversem, bu derdin ilâcı, hemen hemen bulunmuş olacaktı. Peki, ona bakarken, ne yapmalı idim de kendimi kaptırmamalı idim?

Bunu günlerce, gecelerce düşündüm. Siyah, derin ufuklara dalan gözlerin hayalini, daha doğrusu, vehmini gidermek.

Nihayet bunun çaresini buldum. Bu, benim için acı bir hayal inkisarı oldu; hayâlimde kurduğum muhayyel cennet saraylarını kendi elimle birer birer yıkacaktım!

Fakat bu, zaruri idi. Son tereddüdümü de kırdım, bulduğum çareyi hemen tatbik ettim.

Ve kurtuldum, aşktan yakamı sıyırdım!

Nasıl mı? Gayet basit... Küçük bir cep aynası... Beni kurtaran küçük bir cep aynası oldu.

Onunla konuşurken, yavaş yavaş hararetlendiğimi. sesimin değiştiğini ve kendimi ufka kaptırdığımı anladım mı; dişlerimi sıkıyorum, saçlarımı düzeltiyormuşum gibi yüzüme tutuyorum...

Hayalden ayrılmamak kabil mi?

Bu hareketimi farkedenler oldu, gülüyorlar:

— Sen, bu günlerde tuvalete pek düştün... Uzun etme, hâlâ gençsin canım!

Bilmiyorlar ki ben, ihtiyarlığımı, göçtüğümü hatırlamak, âvâre kalbime batırlatmak için aynayı yüzüme tutuyordum!

Mahmut YESARİ

ÖLÜLERİ diriltan ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu

— Yine mi hortlaklar?

— Ama Jean Bart tam adamdır.

— Sahi, henüz ondan bahsetmedikti... Onun çevireceği dolap nedir?

Cassignol, heyecanla devam etti:

— Şahane bir iş... Jean Bart! Tahmin edemedin mi? Harpteyiz, biliyorsun. Jean Bart gibi bir korsanın harpte neler yapabileceğini tahmin edemiyor musun? Azizim, alınan ganimetlerin yarısı korsanlara aittir. Bunu unutuyorsun galiba. Milyonluk iş, muazzam iş.

Duboulot, merakla arkadaşının yüzüne bakıyordu. Eğer tıp sahasında biraz daha fazla bilgi sahibi olsaydı, bu acaip tasarıların da, doktor Cassignol.ün gayri tabiî jestlerinin de, umumî kötürümlüğün başlangıcı olan megalomaninin ilk belirtileri olduğunu anlardı.

Cassignol devam etti:

— Jean Bart'ın yapacağı iş sayesinde, kayıplarımı çıkaracağım...

Sözünü bitiremedi.

Vazelin içeriye bir misafir almıştı. Cassignol ayağa kalktı:

— Ne istiyorsunuz?

— Doktor Cassignol'le mi müşerref oluyorum?

— Evet, benim.

— İsmim Parafin'dir. Adlî kısım komiseriyim. Sizden bazı bilgiler almak istiyorum.

Duboulot ürperdi.

Her halde doktoru tevkife gelmişlerdi.

Fakat Cassignol, gururla başını kaldırdı:

— Emrinize âmâdeyim efendim, dedi.

— Sizden yalnız bir tek şey öğrenmek istiyorum. Acaba bu günlerde hastahanenizden kaçmış bir hastanız var mı?

— Bilmem, zannetmiyorum. Kim bu hasta acaba?

Mösyö Parafin izah etti:

— Durum şu. Kendisini Jean Bart zanneden bir deli tevkif ettik.

Cassignol bu ismi duyunca doğruldu:

— Ama Jean Bart deli değildir, efendim. Jean Bart, Jean Bart'dır. Benim dirilttiğim meşhur ölülerden biridir.

Mösyö Parafin gayet sakin davrandı. Bir deli doktoru ile bu ilk konuşması değildi. Umumiyetle, bu zevatın nasıl insanlar olduklarını biliyordu. Onun için süknetle mukabele etti:

— Bakın efendim, dedi. Ben anlatayım da siz hükmünüzü verin... Bundan bir kaç gün evvel, adının Bart olduğunu söyleyen, elli yaşlarında kadar bir adam, Dunkerque'e geldi. Bunda bir fevkalâdelik yoktu. Çünkü Dunkerque'de, adı Bart olan çok kişi vardır. Bu zat, bedelini peşin ödeyerek bir yelkenli satın aldı, içine de bir iki tane top yerleştirdi. Almanlar bizimle deniz altı muharabesi yaptıkları için bu da pek tabii bir şeydi. Bu Bart, gemisi için tayfa tedarik etti. Belki bu işde bir hatamız olmuştur. Çünkü tayfa diye kaydettiği kimseler, pek matah şeyler değildi. Neyse geçelim. Bundan iki gün evvel, bu Bart denize açıldı. Sonra ne oldu, biliyor musunuz?

Cassignol, böbürlenerek cevap verdi:

— Evet efendim, biliyorum. Düşmana hücum etti, bir iki gemi konvoyunu zorladı, şan ve şeref kazandı, sonra...

Fakat komiser başını salladı:

— Hayır efendim, dedi, hiç de öyle olmadı. Gerçi Bart bir gemiye saldırdı. Ama gemi Dieppe'le New-Haven arasında sefer yapan bir İngiliz gemisiydi. Bir iki gülle attı, bereket versin kimseye bir zarar veremedi. Sonra bir dost ve müttefik gemisine borda etti. Bereket versin, o sırada bir torpido imdada yetişti de içerdekileri kıtır kıtır kesilmekten kurtardı.

Bu haberi alınca, Cassignol saçlarını yolmağa başladı.

— Eyvah! dedi. İngilizlerin bizim müttefiklerimiz olduğunu Jean Bart'a söylemeyi unutmuştum... Alışkanlıkla demek ki bu haltı etmiş...

— Demek ki bu adamı tanıyorsunuz, öyle mi?

— Tanımaz olur muyum?

— Zaten yakalanır yakalanmaz o da sizi sordu. Ama deli olduğunu anladık. Ben Jean Bart'ım diye tutturmuştu. Meşhur tarihî Jean Bart.

— Tabii ya, o işte, Jean Bart!

Duboulot, Cassignol'ü eteğinden çekti.

— Sus yahu! Vaziyeti büsbütün berbad edeceksin...

Komiser ayağa kalkmıştı.

— Kâfi efendim, anlaşıldı, dedi. Demek ki bu adam sizin hastalarınızdan biriymiş. Mesele böylece kapanmış oluyor. Özür dilerim, rahatsız ettim.

Komiser selâm verip gittikten sonra Duboulot:

— Vah Cassignol'cüğüm vah, dedi, geçmiş olsun.

— Bart'ı önceden uyarmadığım için sersemlik bende. Bir ingiliz gemisi yerine bir Alman gemisine taarruz etmiş olsaydı... Son ümidim de böylece mahvoldu. Şimdi ne yapacağım ben?...

— Yapılacak bir tek iş var, dedi.

Biraz düşündü, sonra:

Karımı alıp İsviçre'ye gitmek. Orada doktorluk eder, kıt kanaat de olsa geçinirim.

Arkadaşının daha mâkul düşünmeğe başladığını gören Duboulot:

— Çok iyi olur, dedi. Cenevrede mahalle doktorluğu hiç de fena bir şey değil.

Fakat Cassignol, yine hülyalara kapılmağa başlamıştı:

— Karımla barışmak için kaynanamı diriltmeliyim.

Duboulot omuz silkti:

Doktor Cassignol, kararını karısına haber vermek için onun odasına koştu. Duboulot da peşinden geliyordu. Fakat orada son bir hayâl sukutu ile karşılaşması mukadderdi.

Doktor Cassignol, tam karısının odasına gireceği sırada, Vazelin'in karısıyla karşılaştı.

Kadın:

— Madamı mı arıyorsunuz? diye sordu.

— Evet.

— Madam bir saat evvel gitti.

— Ne zaman dönecek?

— Bilmiyorum. ma giderken size şu pusulayı bıraktı.

Cassignol, bayan Vazelin'in uzattığı zarfı aldı. Yazdığı pusulada, karısı şöyle diyordu:

«Artık bıktım. Nihayet kendime bir hayat arkadaşı buldum, bundan sonra bildiğim gibi yaşayacağım. Beni aramağa kalkışmayın, bulamazsınız. Dirilttiğiniz eski ölülerden, âşıkım belard'la beraber gidiyorum.»

Cassignol bu mektubu okuduktan sonra, bir an, yıldırımla vurulmuş gibi, hareketsiz kaldı.

Sonra birdenbire kollarını havaya kaldırdı. Kulakları yırtan bir kahkaha attı. Duboulot, bu kahkahanın, bu görülmedik macera ile alay eden bir kahkaha mı olduğunu, yoksa bir deli kahkahası mı olduğunu anlayamadı.

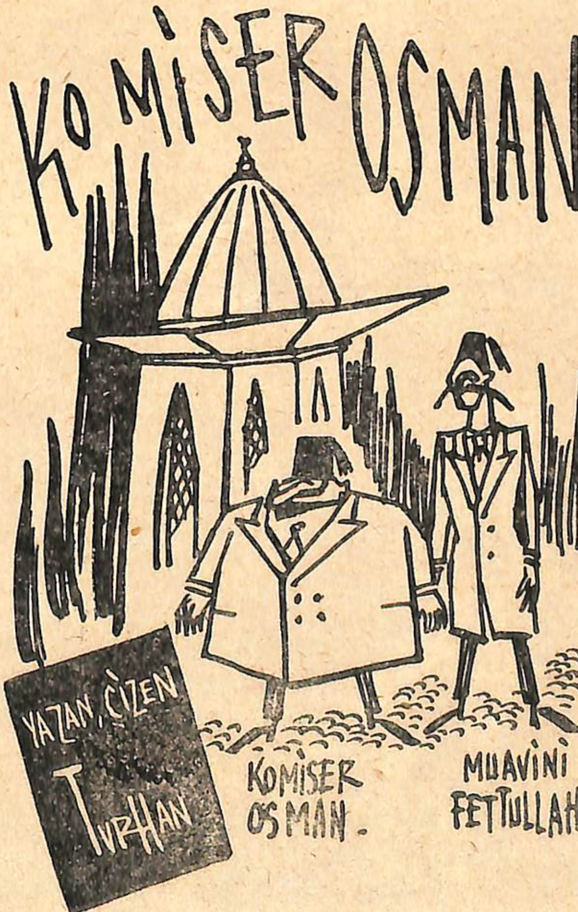
Doktor Cassignol evden dışarı fırladı, sokakta gözden kayboldu. Kahkahası, o engin, çılgın kahkahası, gece karanlığında, bir müddet uzun uzun çınladı.

Doktor Cassignol, o geceden beri bir daha gözükmedi.

Onu tanıyanlar, meşhur ölüleri sahiden mi diriltmeğe muvaffak olduğunu, yoksa, Fragonnard sokağındaki tımarhaneden kaçan bazı delilerin, o meşhur adamların rolünü mü oynadıklarını hâlâ bilmemektedirler.

— BİTTİ —

TURHAN ★ TURHAN ★ TURHAN ★ TURHAN

Milliyet Gazetesinde «Abdülcanbazın Maceraları» ile yüzbinlerce okuyucuyu sürükleyen dünyaca tanınmış karikatüristimiz Turhan, mecmuamız için bir çizgi roman hazırladı. Gelecek sayımızdan sonra, Perşembeleri sabırsız bir heyecanla bekliyeceksiniz.

ÖPÜCÜĞÜN değeri

O GECE eğlendiğim kadar hiç bir gece eğlenmemiştim. Ama yalnız ben değil, bütün arkadaşlar, kadınlı erkekli çılgınlar gibi eğlendik, güldük, söylendik, içtik ve içtikçe biraz daha fazla gülerek söylendik, söyliyerek eğlendik. Neş'emizin sebebi yalnız içki değildi. Bizi sarhoş eden şarap ve rakıdan fazla Nermin oldu. Bizi o gece en fazla sarhoş eden Nermin'di. Onun kahkahaları, hoppalıkları, cıvrak sözleri idi. Nermin'in çılgınlığı öbür bayanlara da sirayet edince odanın içi kahkaha tufanından oturulmaz bir hal aldı.

Bakışların Nermine çevrildiğini gören bir arkadaş, yanındaki bayanın, ufalcacık, omuzundan bir öpücük çaldı.

Gördünüz mü sız olayı!... Bu sessiz buse, sükûtu ihlâl etti. Biraz evvel baş göstermeğe yüz tutan erkekcik kadınlık münakaşası yarıda kaldı. Aşktan, sevişmeden, öpücükten bahsedilmeğe başlandı.

Her kafadan bir söz, her dudaktan bir nağme çıkıyor, öpüşmenin, gönül, kalb, yürek üzerindeki tesirlerinden konusuluyordu.

Nihayet yine Nermin meydana atıldı:

— Haydi canım, siz de! dedi, buse, öpüşmek!... Bunun hiç bir ehemmiyeti, hiç bir kıymeti yoktur!

Bu söz, hepimizde, uykusunu atamamış bir adama, sabah karanlığı çalar bir saatin yaptığı tesiri yaptı. Gözlerimizi kırpıştırıp dört açmağa çalışarak doğrulduk. Bu sözü reddettik. «Buse mukaddestir!.. Yaralı kalblere teselli verir!... Yanan dudakların ateşini teskin eder...»

Nermin dinliyor, dudaklarını bükerek omuz silkiyordu. Nihayet ben dayanamadım. Âdeta çıkışarak dedim ki:

— Sen ne söylediğini bilmiyorsun yavrum. Rastgele birine kendini öptürür müsün?

— Evet!

— Bahse girer misin?

Genç kadın haykırdı:

— Girerim!

Bunun üzerine cereyan eden münakaşayı anlatmıyacağım. Yalnız verdiğimiz kararı söyliyeceğim. Ertesi günü Nermin, Şişlide, tepeye giden yolun üzerinde bekliyecek ve önüne çıkan ilk adama kendisini öptürecekti...

★

Ben bu işe gözcü tâyin edilmiştim. Bir köşeye gizlenecek, olup biteni seyredecek, Nerminin bahsi kaybedip etmediğini arkadaşlara haber verecektim.

Onu uzaktan gözlüyordum. Üstünde beyaz bir elbise, başında rubi bir başörtü vardı. Her günden, her zamandan daha güzeldi. Kalbimin şiddetle çarpmağa başladığını hissediyordum. Bu tenha yolda, pekâlâ onun yanına gidebilir ve ona bahsi kazandırabilirdim. Bunda şüphem yoktu. Fakat mesele Nermine bahsi kaybettirmekte idi. Nermin herhangi birine kendini her halde öptürmiyecekti. Bunun böyle olmaması için için temenni ediyordum.

Nihayet yolda bir adam göründü. Adam diyorum, çünkü maalesef böyle demek lâzım. Herifin yüzüne şöyle yandan bir göz attım. Aman Allahım!.. Korkunç bir orangotondan farkı yoktu. Çirkinliğin, iğrençliğin mücessem bir timsali idi.

Mesele heyecanlı bir safhaya giriyordu. Sonra da hakikaten girdi. Adam ilerledi ve Nerminin önüne gelince duraladı. Nermin, karşısındakini görünce geriledi. O geriliyor, adam ilerliyordu. Ben bir münasebetsizliğe meydan vermemek için, derhal atılmağa hazır bir halde bekliyordum. Fakat tuhaf değil mi? Orangotana benziyen adam ile Nermin konuşmağa başlamışlardı. Yavaş konuşuyorlardı. Seslerini duymuyordum ama ellerinin hareketlerinden ikisinin de hiddetli olduğunu anlıyordum. Bu da ne demekti? Herifin bir şeyler sorduğu, Nerminin de onu ikna etmek ister gibi bir şeyler anlattığı belliydi. Nihayet adamın siniri geçti, etrafına bir göz gezdirdi. Kimseleri görmeyince öpmek ister gibi Nermine doğru eğildi. Ve o anda yanaklarına iki şiddetli tokat yapıştı:

Uzak olmama rağmen şakırtıyı duydum!

★

Adam yoluna devam etti ve gözden kayboldu. O zaman meydana çıktım ve Nermine doğru koştum.

— Bahsi kaybettim, dedi. Bütün âleme ilân ediniz. Sözümde duramadım.

Ben gülerek:

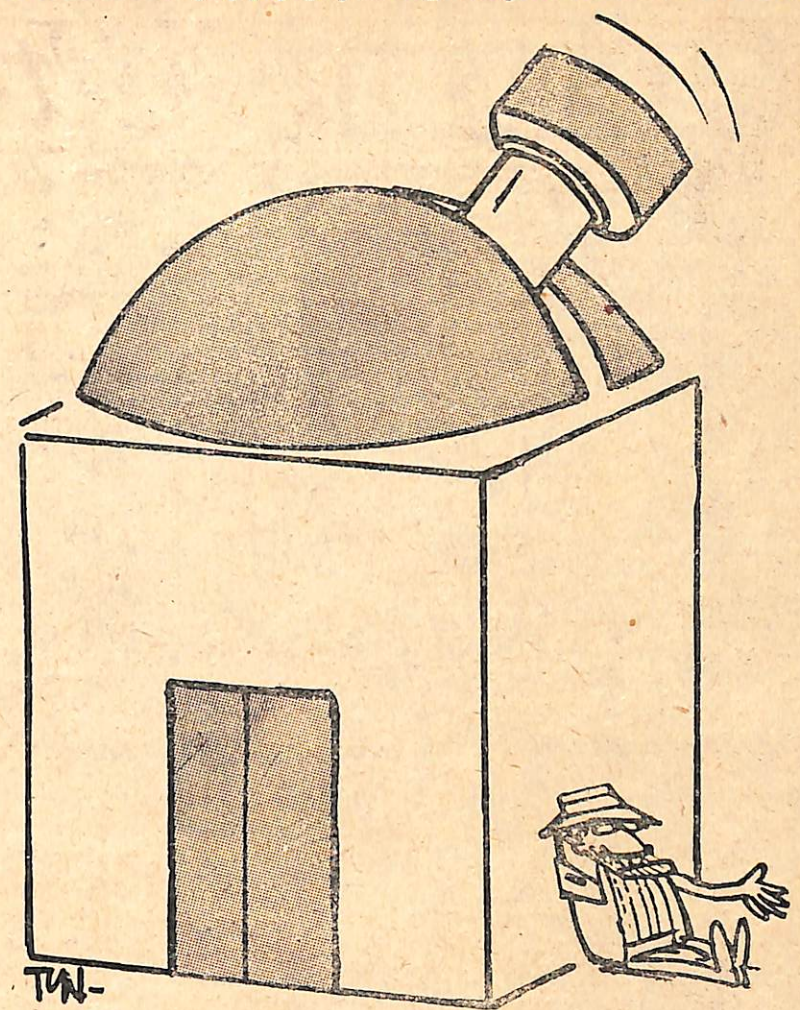
— Tabii, dedim! Gördünüz ya, busenin büyük bir değeri ve önemi vardır. O kadar çirkin ve iğrenç bir adama kendinizi elbet öptüremezdiniz

Nermin omuzlarını silkti:

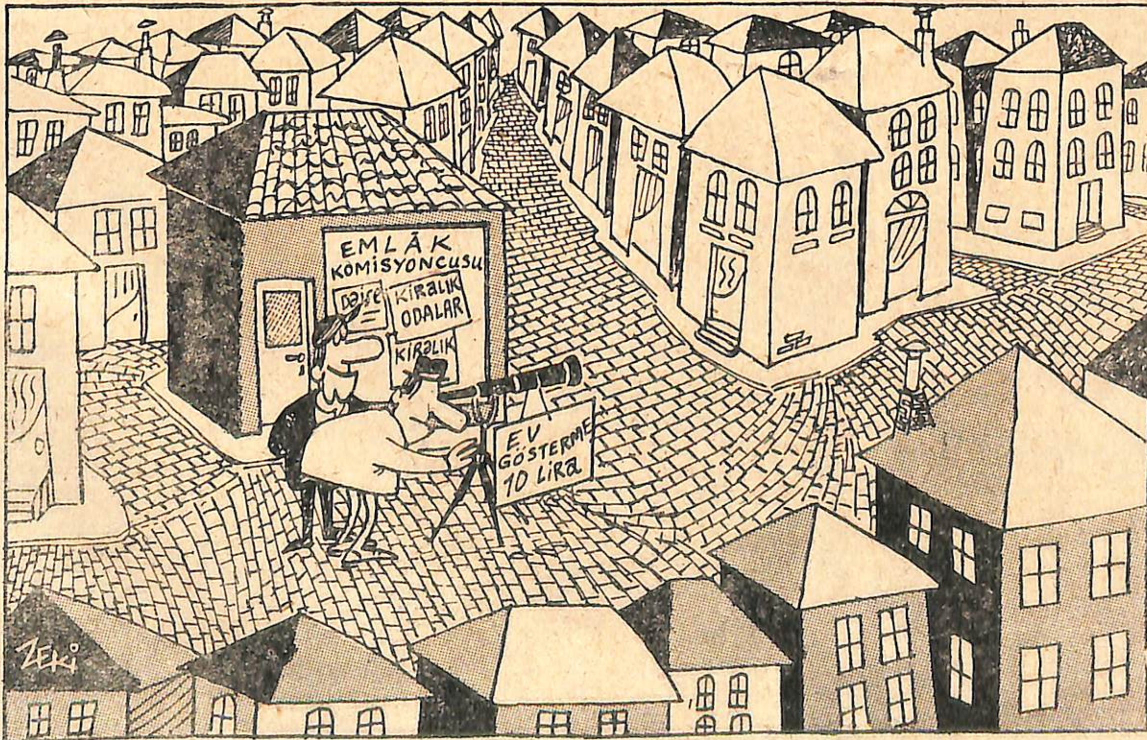
— Yok canım! dedi, onun gibi ne çirkin erkekler vardır. Fakat bu başka. Bu adam benim eski kocamdır! İnsaf et. Yabancı bir erkek beklerken karşıma eski kocam çıkarsa kendimi ona öptürür müyüm?

B.E.N.

Fezada insan yaşayıp yaşamadığı araştırılacak. (Gazeteler)

—Dünyadakilere bakan kalmadı!

— Sağdan sekizinci ev... İki kat, üç oda... Gayet kullanışlıdır. Damdan deniz görür!

Dünya Karikatürleri

—SİGARA ALACAĞIM DİYE GİDELİ YİRMİ YIL OLDU... ALMADAN MI GELDİN ?..

—YEMEK PİŞİRMESİNİ, BULAŞIK YIKAMASINI SEVMEM AMA, ÇOCUKLARA BAKMAYI ÇOK SEVERİM...

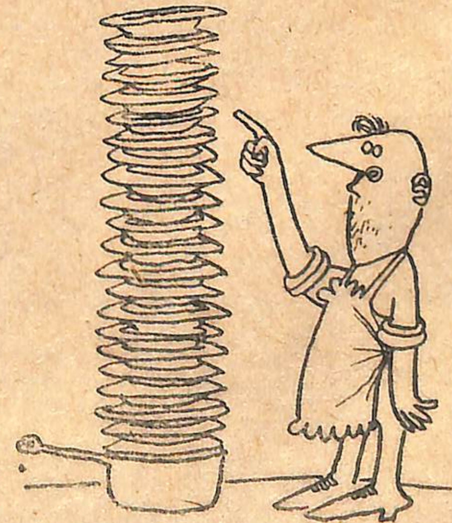
KRAL HAZRETLERİ BU AKŞAM FRANSIZ PİRZOLASI MI YİYECEKLER, İNGİLİZ PİRZOLASI MI?..

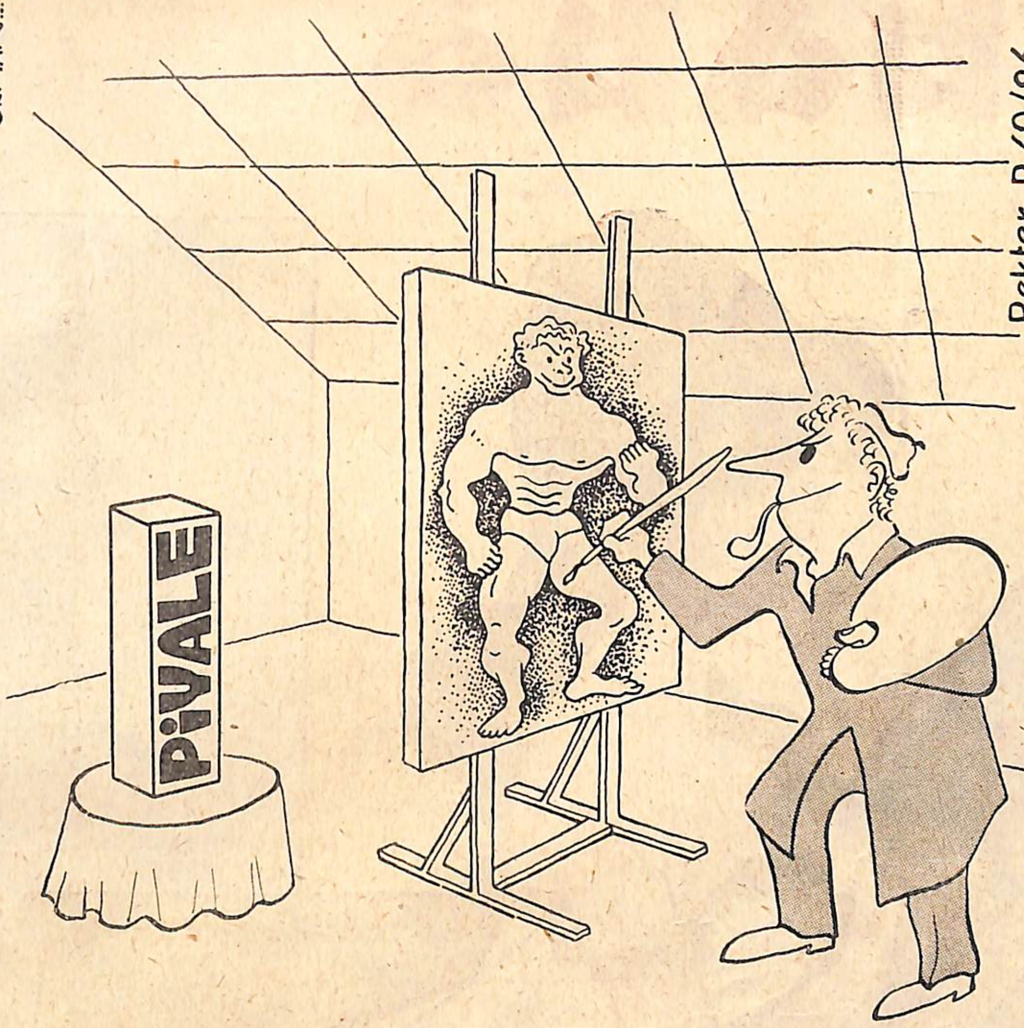
—BAKALIM YARIN SABAH YİNE HORLAMADIĞINI İDDİA EDECEK Mİ ?..

—BUNU DEĞİŞTİRMEK İSTİYORUM, TIPKI KOCAMA BENZİYOR...

—VAY ANASINI, KARIM TÜYELİ ON ALTI GÜN OLMUŞ...

Yusuf Ziya Ortaç'ın Yeni Kitabı:

GÜN DOĞMADAN

Bu kitaptaki yazıların hepsi 27 mayıstan önce yazılmış-tır... Gün doğmadan!

En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak ve kuşe kâğıt üstüne 5 renkli gömlek... Fiatı 5 liradır.

Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Pek Yakında Çıkıyor.

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Belediye Klodfarer caddesi No. - 10

Akbaba

— Bin lira vermezsen lâvantamı üstüne sıkarım... Sonra karının dilinden iki bin liraya kurtulamazsın!..